

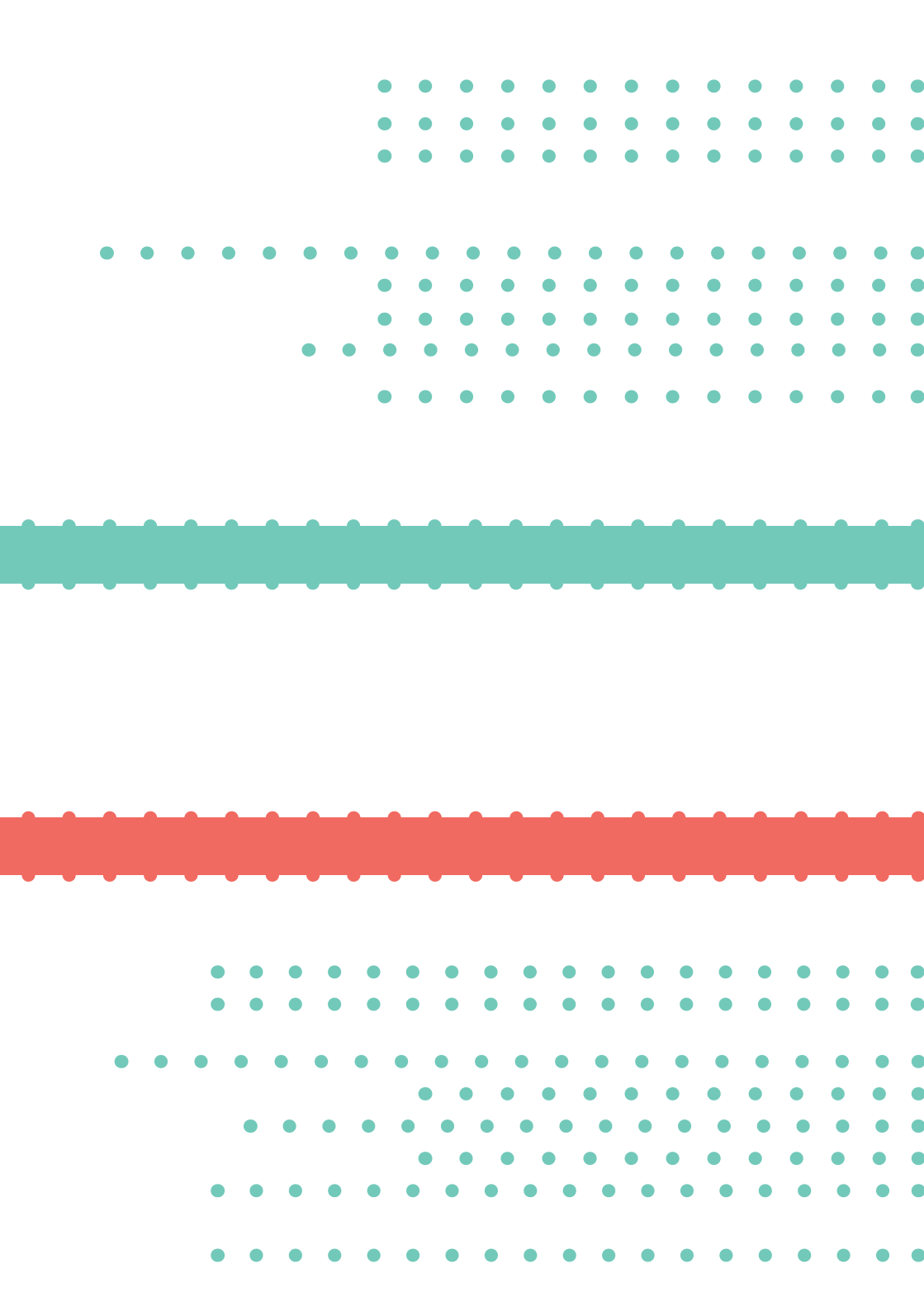
Povstalec N°2

Studentský časopis Vysoké školy kreatívnej komunikácie

rozhovor s J. Formánkem, s J. Mikulou / recenze The Losers,
Teroristka, Malý princ, Epopej, Smetana / zprávy, fejetony,
recenze, šel, rady a nápady, poradna, povídky
poezie, zajímavosti, kam na kávu v ob...

05
'19

2	Slovo šéfredaktora	
4	A kdo že vlastně jsme?	
6	Ševel	
8	Zprávy	Pomáhat je normální Univerziáda Sama mezi žraloky
14	Co jsme ve zdraví zvládli a kde jsme byli letos vidět?	
26	Kam na kávu v okolí školy	
28	Slovo	Václav Křištof Bez lavic Nizozemský šlapky... přijela pout! Patnáct minut přestávky a hlad Má mě rád/a, nemá mě rád/a
30	Fejetony	
34	Rozhovor	s Janem Mikulou The Losers Teroristka Baletní představení Quatro Dances Ve znamení štíra Divadelní představení Malý princ Emma Smetana - What I've Done Slovanská epopej v Obecním domě
38	Recenze	
46	Rozhovor	s Josefem Formánkem Pavel Šidák Vladan Vaněk Lukáš Novák
54	Co dělají, když zrovna nestojí za katedrou?	
55	Výročí v tomto roce	
56	Bedýnka s náradím	Michaela Vaculíková
58	Rady a nápady	
60	Test a zajímavosti	
62	Poradna	
63	Jaký byl váš největší trapas?	
64	Umělecká příloha	Poezie/Úvaha/Povídka/Obráz

Ahoj čtenářko, ahoj čtenáři!

Je mi potěšením přivítat tě na nově vznikající půdě časopisu Povstalec N°2. Ptáš se, proč nově vznikající, když školní časopis vycházel již dříve? Jsme totiž úplně nová redakce, o tom se ale můžeš dočíst později. Stačí, když naším časopisem trochu prolistuješ. Určitě tu najdeš něco přímo pro tebe!

Je nám velkou ctí, že můžeme převzít povstání po předchozí redakci časopisu Povstalec, která postavila pevné základy. Když si tak pročítám předchozí historii vzniku jednotlivých čísel, zjišťuji, že naše začátky jsou dosti podobné. Ani u nás to nebylo lehké. Po svolání kreativců a nadšenců se zájmem zapojit se do Povstalec N°2 se sešla banda literátů, marketáků a jeden zatoulanej grafik. Bez sebe menšího ponětí o tom, kolik nám škola povolí výtisků či kdo bude naším fotografem, jsme se s chutí pustili do práce. A teď jsme tu! A nejen my a první číslo školního časopisu VŠKK Povstalec N°2. Ale jsi tu i ty, a to je známka toho, že naše odhodlání nevyšlo vniveč.

Budeš-li listovat dál, a já věřím tomu, že budeš, dočteš se o tom, co pedagogové dělají, když zrovna nestojí za katedrou. Nepřipravili jsme tě ani o ševel, který jsme převzali od královny Ševele z předchozí redakce a pověřili kralováním její následovnici. Zajímají-li tě recenze, určitě tě zaujme recenze na divadelní představení Malý princ. Kromě mnoho dalšího tě čeká například rozhovor se spisovatelem Josefem Formánkem!

Nezapomeň dočíst Povstalec N°2 až do konce! Tam tě čeká umělecká příloha, na které se podíleli studenti z několika oborů. Přej ti, abys našel v Povstalcí N°2 přesně to, co hledáš.

***Vážená čtenářko, vážený čtenáři,
příjemné čtení přeje***

°Kateřina Herodesová / Šéfredaktorka

A kdo že vlastně jsme?

Na první schůzce týkající se obnovení školního časopisu Povstalec (v nové verzi Povstalec N°2) jsme dali dohromady tým pro věc nadšených lidí s nápady. Nejdřív jsme ale museli přežít zkouškové. Povedlo se a my se v únoru opět sešli a začali dávat dohromady koncept časopisu, jednotlivé rubriky, a dokonce nápady na konkrétní články. Během následujících měsíců jsme pracovali na zprávách, rozhovorech, recenzích, fejetonech a dalším. A to vše je tu teď pro vás... Ale nejdřív – kdo vlastně jsme?

Kateřina Herodesová / šéfredaktorka

Tanec, literatura, psaní – to jsou tři pojmy, které shrnují mé největší záliby. S tancem jsem začala už ve třech letech, s psaním všeho možného hned, jakmile jsem znala abecedu a s literaturou už jako mimčo, kdy jsem neusnula bez přečtení pohádky. A to vše mě drží doteď, jen si už nečtu pohádky (radši na ně totiž koukám).

Tereza Vodvářková / redaktorka

Možná malá, ale s velkou duší a srdcem. Miluju svět i život se vším, co přináší. Ráda organizuji i se účastním různých akcí, poznávám nové lidi, rozšiřuji si obzory i množství svých zážitků. A to vše se snažím dát také do psaní, protože to je něco, co mi vždy dávalo smysl.

Tereza Chladová / redaktorka

Neumím být vtipná z donucení, jinak je se mnou sranda. Neumím ani hrát na klavír, zpívat, normálně běhat a nepoznám hranici mezi vtipem a urážkou. Donedávna jsem si myslela, že si vše pamatuju. Nepamatuju. Blondatá, vysmátá, pseudointelektuálka. Originál od roku 1998.

Štěpánka Luhanová / redaktorka

Tělem spisovatel, duší záchranář. Ve svém volném čase se věnuji převážně psaní, malování a Vodní záchranné službě, takže pokud mě nenajdete psát v kavárně nebo v hospodě, tak zkuste štěstí na vodní nádrži Hracholusky. A mám jednu velkou slabost – ráda dávám stejné množství energie do spaní jako do psaní.

Michaela Sandra Veselá / redaktorka

Vyprávět příběhy. Od malička bylo jasné, co ke mně přirozeně patří. Psaní je způsob, jakým žiju, koukám na svět a dýchám. A když nepíšu, alespoň na to myslím. Taky dělám cosplaye, kreslím nebo animuju a věřím, že dokážu cokoliv. Můžou za to čtyři roky studia animovaného filmu, láska k Japonsku a povaha srpnového lva.

Tereza Blahová / redaktorka

Začínající spisovatelka, nadšená čtenářka a milovnice kávy. Ráda navštěvuju galerie a divadla, sleduju filmy, cestuju a sportuju. O všem, co dělám i nedělám, píšu na svůj blog (Terka má blog), který je plný mých poznatků a zkušeností i čisté fikce.

Alice Maar / redaktorka

Můj život je jeden pohyb. Věnuju se irským tancům, tribalu a k tomu ještě historickému šermu. Energii dobijím především četbou, psaním a učením se nových jazyků. Předtím jsem studovala fashion design, jsem teda pěkně závislák na módě. A kdybyste mě v davu náhodou nepoznali – budu ta holka v tom divném oblečení.

An Ardes / redaktorka

An. Prostě An. Funkce? Žijící člověk (zatím), posedlý duchem literatury. A chemik k tomu. Hrůzostrašná kombinace. To se pak odráží i na člancích, co píšu. Zajímáte se o vědu? Doufám, že ano, takže buďte ready na příval zajímavých témat z vědecké oblasti (a sem tam na povídku).

Dave Doomed / redaktor

Studuji management a mým největším snem je vést vlastní firmu a postupně ji rozšiřovat. Mezi mé největší zájmy patří okultismus, umění a pořádání tematických večírků. Mám rád společnost a rád se seznamuji s novými zajímavými osobami.

Tereza Žižlavská / redaktorka

Znám dvě své já. Tu ztřeštěnou, nestabilní holku s uměleckou duší, která chce dělat rozhovory se zajímavými lidmi a chtěla by vydat sbírku poezie. Pak je tu ta druhá holka. Ta nejradši tráví večery zachumlaná u Přátel se svojí kočkou a vnímá jen to, že je právě teď spokojená. A přesně tyhle své já vkládám do svojí tvorby.

Josefína Volopichová / redaktorka

Blondaté stvoření, které se snad už narodilo s lyžemi na nohou a knížkou v ruce. Čas od času se uzavírám do sebe a raději se věnuji problémům jiných lidí, a i díky tomu jsem se našla v novinářině. Na chvíli jsem upustila od práv, ale kdo ví, se mnou je to složité.

Julie Zákostelecká / korektorka

Na gramatiku jsem pes. Se slovy si hraju jako kočka s myší, na takovýhle kraviny mě užije. Jsem drzá jako opice, asi jsem se vylíhla z divokých vajec. Občas jsem líná jako veš, ale když je třeba – umím dřít jako kuň. Na této škole se cítím jako ryba ve vodě – jsem šťastná jako blecha!

Ssssssssssevel

dívkami, které si o jeho přítomnosti neustále šuškaají a které pravděpodobně ještě nevyrostly z puberty. Moje kamarádka to dělá také a já se za ní nestydím (jenom občas, když se ráno probudíme s kocovinou. To se ale stydíme za ledacos. A vy určitě taky!) Když už mluvíme o školních akcích, dlouho jsem na nich neslyšela hrát Lucii nebo Leoše Mareše. Taky mi chybí Ewa Farna. A vlastně mi nejvíc chybí pravá povaha studentů, která se při pouštění těchto interpretů ukáže v tom správném světle. Všichni, okay, i já, jsme po těchto vyčerpávajících tanečních a pěveckých číslech udýchaní, opocení a nechutní. Ale jsme šťastní. To se ovšem nedá srovnávat s udýchaností, kterou člověk prožívá po výlezu do čtvrtého patra. S udýcháním a zpocením mají někteří studenti zkušenost ze čtvrtého patra trochu jinačí. Tyhle zvuky se z auly v již zmíněném patře ozývají i při jiných příležitostech. Vlastně se na jedné párty ozývaly i ze záchodů v Domečku. Ajaj, a už jsme zase v Domečku. Jak se to říká?

Nebo tak nějak.

7

Zprávy

Pomáhat je normální.

VŠKK se rozhodla podpořit dětské centrum Klokánek ve Štěrboholech.

„V předvánočním čase, kdy se všude komunikují různé sbírky, nadační fondy apod. jsme na Facebooku narazili na požadavek Klokánku ze Štěrbohol,“ uvedla manažerka školy pro studijní záležitosti Mgr. Monika Windsorová. Nápad na podporu dětí z Klokánku se rychle uchytil a ihned došlo ke spojení s tímto zařízením pro děti vyžadující okamžitou pomoc. K realizaci finanční sbírky i sbírky potřebných věcí pro děti došlo během několika dalších týdnů. Nashromáždily se základní potraviny pro děti, o jejichž doplnění žádá Klokánek na internetových stránkách www.klokanek-sterboholy.cz. Naprosto nás šokovalo, že se jednalo o položky nám běžně dostupné, jako je mléko, máslo, rýže...

Specifikem pro štěrboholský Klokánek jsou manželské páry, které se plně starají o svěřené děti. Obvykle o dítě pečují dvě tety, které se každý týden střídají u plno-významové výchovy. Teta se stará o dítě nepřetržitě celý týden. Manželskému páru je dítě svěřeno na neustálou péči, která je podstatná u chlapce i dívky každého věku. Dítě tak má možnost poznat i mužský vzor a kompletní rodinné zázemí.

Ve štěrboholském Klokánku, který funguje už od roku 2005, je momentálně umístěno dvacet pět dětí do osmnácti let. Zbývají jen tři volná místa. Není tedy divu, že nouze o produkty potřebné k běžnému životu je aktuální už delší dobu. Kromě již výše zmíněných schází dětem i jejich tetám pytle na odpadky, svačninové sáčky či dokonce prášek na praní.

Dětem toho ale schází mnohem víc. V rámci kreativní činnosti prováděné na VŠKK se škola rozhodla pro další podporu. Škola by ráda dětem nabídla nahlédnutí do kreativních činností pomocí menších workshopů, které by se konaly v prostorách školy či ve štěrboholském Klokánku. Nápadů je mnoho, k jejich realizaci je ale potřeba spolupráce z řad studentů.

Napadá tě, jak dětem i rodinám v Klokánku pomoci? Neváhej a obrať se na nás. Napiš nám e-mail na adresu povstalec2@gmail.com a dej nám vědět o svém nápadu či zájmu spolupracovat! Nezapomeň, že pomáhat je normální.

**Kateřina Herodesová*

Univerziáda s Mikolášem Pajerem z VŠKK

Každé dva roky se koná světová zimní sportovní univerziáda, jedná se o období Olympijských her, ale v tom rozdílu, že účastnit se jich mohou pouze a výlučně studenti vysokých škol. Letošní zimní univerziáda se konala v ruském Krasnojarsku a jednalo se už o devětdvacátou zimní světovou univerziádu. Akce je to pokaždé opravdu povedená a na velmi vysoké sportovní úrovni, proto jsme rádi, že za Českou republiku odjel na Sibiř i student VŠKK, Miki Pajer, který s hrdostí reprezentoval mimo České republiky i právě naši školu.

Mikoláš Pajer narozený 10. prosince 1997 v Praze, studoval střední školu Michael a nyní je v prvním ročníku VŠKK - obor Vizuální tvorba – Fotografie a audiovizu. Snowboarding se věnuje od raného dětství, a jak sám říká, život si bez prkna a sněhu neumí představit.

V mezidobí fyzicky i psychicky náročných tréninků je nemyšlitelné, aby navštěvoval veškeré přednášky a semináře, proto mu byl udělen individuální studijní plán, aby se mu lépe kombinovalo studium se sportem. I díky tomu mohl Miki na začátku března odletět s českou výpravou na Sibiř. V zimním středisku

Krasnojarsk strávil celých šestnáct dní, takže si domů přivezl mnoho sportovních i jiných zážitků. Mikimu se závody povedly a mimo zážitků si odvezl sedmé místo v disciplíně halfpipe a to v konkurenci se snowboardisty objevující se pravidelně na startu Světového poháru, zlatá medaile „zůstala doma“, získal ji Rus Avtaneev Nikita. V disciplíně slopesstyle se Miki umístil na dvacátém druhém místě.

„Zážitků je za těch šestnáct dní opravdu hodně. Hlavně skvělá česká parta a o zábavu je pak postaráno. Musím říct, že olympijská vesnice byla opravdu hezká a závody se vydařily. Jen teda Sibiř no, strašná zima...“ prozradil Miki.

Josefína Volopichová

Dne 12. dubna 2019 se v pražské Kavárně dobrodruha uskutečnila přednáška s názvem Sama mezi žraloky. Tereza Košťálková, studentka prvního ročníku Kreativního marketingu, předávala své zkušenosti s prací se žraloky v Jihoafrické republice, kde pro Shark & Marine Research Institute pracuje již druhým rokem a to hned na dvou pozicích – má na starosti sociální media a zároveň pracuje v terénu jako field resercher (každý den vyplouvá na moře, kde studuje a sbírá data o žralocích – pohlaví, velikost, jizvy, speciální znaky a chování). Též žraloky během výjezdů na moře fotí. Právě žraloci jsou její velkou vášní již od deseti let a práce s nimi je pro ni splněným snem. Samotnou práci se žraloky strávila přes tisíc hodin a v Africe pobyla víc než půl roku.

A jak se třiaadvacetiletá dívka původem z Chomutova dostala k práci v Africe? Po třech letech zanechala studia medicíny na Karlově univerzitě s touhou procestovat svět. A tím, že se dlouhodobě zajímá o přírodu a snaží se zviditelnit problémy našeho ekosystému, napsala motivační dopis a spolu s životopisem ho rozeslala do více jak padesáti různých organizací a neziskovek. Po čtyřech měsících se jí ozvali z Shark & Marine Research Institute a po absolvování pohovoru ji přijali.

Tento příběh je velmi inspirující a sama Tereza je živoucím důkazem toho, že nic není nemožné. Záleží jen na nás, zda uskutečníme své sny. A třeba nás to bude též stát „jenom“ padesát rozeslaných emailů, zájem a hledání. Terky vysněnou práci je místo u National Geographic, WWF či podobně zaměřených organizací. Myslím, že ke svému snu má dobře našlápnuto. Redakce Povstalec N°2 jí drží palce!

°Tereza Chladová

Sama mezi žraloky

°Tereza Košťálková

CO JSME VE ZDRAVÍ ZVLÁDLI A KDE JSME BYLI LETOS VIDĚT?

Školní akce

Halloweenská party

Iron Man, mamba, nebo třeba zombie. To vše bylo k vidění na jedné z nejpodařenějších událostí tohoto roku. Studenti se vyřádili v početné variaci kostýmů a v doprovodu hudby a kapky alkoholu vytvořili příjemnou atmosféru. Celý večer probíhala soutěž o nejlepší převlek, kterou vyhrála Barbora Dostálová v nezapomenutelném kostýmu Iron Mana. Gratulujeme!

Vánoční večírek

Vánoční večírek je událost, na kterou se všichni velmi těšili. Zvláště studenti druhého a třetího ročníku, kteří zažili vánoční večírek již minulý školní rok. Ani letos organizace neklamala, i když by se pár výhrad našlo. „Už to není, co to bývalo,“ shodli se někteří studenti vyšších ročníků, kteří měli pocit, že tento večírek je spíše událostí pro sponzory školy a že studenti nejsou příliš vítáni. K vidění byly například ukázky autorského čtení studentů literární tvorby. Největší ohlas však sklidili vyučující angličtiny, kteří v učebně 003 zahájili večer s karaoke a anglickým pudíngem. Dveře byly otevřené pro všechny!

Pubquiz

„Jedna z těch klidnějších akcí,“ říkají účastníci téhle zajímavé hry, kde hlavní cenou byla láhev Morgana. Zúčastnilo

se celkem pět týmů po dvou až pěti členech. Okruhů s otázkami bylo několik. Ten nejvíce zajímavý se týkal školy. Padaly otázky typu „Kolik se na škole vystřídal rektorů?“ či otázka na počet seznamovacích kurzů, které má škola za sebou. Soutěž vyhrál tým iLiteráti ve složení Martiny Šourkové a Františka Buie. „V rámci solidarity jsme každému ze soutěžících nalili jednoho panáka,“ dodává Martina s úsměvem.

Hippie party aneb Středeční grilování

Událost, která je doplněná o dobré jídlo, vždycky přiláká více lidí. Proto není divu, že většina účastníků opomněla hippie kostým a raději tvořila fronty u grilu. Kavárna Domeček byla plná, studenti si užívali příjemnou atmosféru a v pozadí hrála tichá hudba. Ti, kteří přišli pozdě, si museli sednout do studentské místnosti. Až takový byl zájem! Komu by to ale vadilo, když jídlo a pití si člověk může odnést i tam.

°Kateřina Herodesová

VŠKK na veletrhu Gaudeamus 2019 & Dny otevřených dveří

Gaudeamus:

Ve dnech 22. – 24. ledna 2019 se konal na výstavišti v Letňanech prestižní veletrh vysokých škol – Gaudeamus – a VŠKK na něm nechyběla. Již několik let po sobě se Gaudeamus stává stavební hmotou pro sny o vysoké škole. Jak to na dvanáctém ročníku Gaudeamu vypadalo?

Stačí jedno výstižné slovo – chaos. Pulzující masa lidí se valí halou výstaviště v Letňanech. Vše se uklidní, když zájemce dorazí do stánku některé z vysokých škol a řekne si: „Tak jsem to zvládl, jsem tady“.

Právě stánek VŠKK tvořil jeden ze záhytných bodů pro zájemce o studium, kteří se proplétali davem. VŠKK zde prezentovala svou černo-žlutou reklamní kampaň. Součástí stánku bylo i několik gaučů, kde si mohli unavení návštěvníci odpočinout nebo probrat důležité informace týkající se jejich budoucnosti na VŠKK. Dále byl přítomen fotokoutek a pro největší zvědavce byl připraven i knižní kvíz. A ti, kteří byli již po celodenním cholení po výstavišti na pokraji sil, se mohli ve stánku osvěžit limonádou.

Dny otevřených dveří:

Dny otevřených dveří jsou plné informací od přijímacího řízení až po vyučované předměty, které budoucí studenti čekají. Učitelé představují jednotlivé obory a hovoří o následném budoucím uplatnění. Zájemci o studium si také mohou prohlédnout prostředí školy a školní klub Domeček.

Jak vidí zájemce o studium na VŠKK současní studenti?

1. **Zvědavce**—Musí vědět naprosto vše, od předmětů, které se na VŠKK vyučují, až po to, kam chodíte na obědy.
2. **Šprťák**—Jediný člověk, co se vás zeptá, jestli by šly studovat dvě až tři vysoké školy najednou.
3. **KNK**—Student typu Kde Najdu Kavárnu (?).
4. **Deluxe edition**—Jejich nosem se dají párat mraky.
5. **Musím si to zapsat**—Poznávacím znamením je notes a tužka.
6. **Ten, co přijde všude pozdě**—Když se narodil, tak mu zkrátka uteklo pět minut a celý život se je snaží dohnat.
7. **Basic edition**—Dává pozor a zbytečně moc se neptá. Ovšem může přecházet v typy 1–6.

A jaký typ jsi byl na DOD ty?

°Štěpánka Luhanová

Workshopy tvůrčího psaní

Halina Pawłowska v 003

Poslední týden v březnu se studenti sešli v učebně 003 na workshopu spisovatelky, scenáristky, vydavatelky a publicistky Haliny Pawłowské. K poslechu byl její příběh a studenti si z hodiny odnesli rady a tipy na to, jak správně psát.

Halina Pawłowska mluvila o svých spisovatelských začátcích a postupně přešla ke své vydavatelské zkušenosti. Pak přišla otázka dne: „Co vlastně člověk potřebuje proto, aby mohl psát?“ Odpovědi zahrnovaly převážně slova jako je talent, emoce, upřímnost, logika, nápad, forma, odvaha a „sitzfleisch“, což by se zjednodušeně dalo říct jako „schopnost sedět na místě a psát.“ Následně přišla řada na tvůrčí chvíli pro studenty, kteří dostali za úkol napsat příběh o tom, jak se k psaní dostali. Tyto texty byly nakonec prezentovány a rozebrány.

Celý workshop byl zakončen pokynem napsat text inspirovaný Vermeerovým obrazem: Dívka u okna čtoucí dopis. Další týden se konalo autorské čtení těchto příběhů. Každá práce pak byla paní Pawłowskou okomentována.

^oAn Ardes

003 tentokrát s Arnoštem Goldflamem

Studenti VŠKK dostali možnost poznat profesora Arnošta Goldflama, garantu oboru Literární tvorba, který dříve

vyučoval na VŠKK tvůrčí psaní.

Dne 18. března měli studenti příležitost navštívit jeho workshop a poslechnout si příběh o životě známého spisovatele, dramatika, herce a režiséra. Mnohé inspiroval fakt, že Arnošt Goldflam upustil od studia medicíny a začal se věnovat umění, konkrétně malování, a později divadlu.

Workshop s profesorem Goldflamem byl v mnohých ohledech obohacující. Studenti měli možnost se spisovatele zeptat na pár otázek, ať už se to týkalo jeho tvorby, zkušeností nebo spisovatelských typů.

^oAn Ardes

Dny osobností v zimním semestru

6. 11. 2018

Agenturní (r)evoluce: Pavel Galík (Strategy & Digital Director, PHD). Pavel Galík se s námi podělil o myšlenky, se kterými dnes a denně pracuje a o kterých ví, že fungují. Síla je ve spolupráci – člověk sám daleko nedorazí.

Střídání úhlů pohledu nás dovede k novému a zajímavým řešením. Nápad vítězí. A že my, studenti, patříme do takzvané „Slash generation“, což znamená, že nejsme prvoplánově zaměřeni jen na jeden obor/profesi, ale naopak je výhodou, když umíme, známe a zajímáme se o věci a témata zdánlivě nesouvisející. To otevírá nové obzory. Například člověk/kytarista/

IT specialista/spisovatel/rozumějící astrofyzice v jednom.

8. 11. 2018

Logo jako ego značky: Lumír Kajnar (Idea Designer & Brand Architect). Logo značku nedělá, nýbrž podporuje představivost, je součástí značky, nositel jejího významu a je též sdílenou pýchou. Důležitá je identifikovatelnost, zapamatovatelnost a jedinečnost loga. Používat kreativitu a hledat příležitosti, jak s logem pracovat, to je to, co nás oddělí od průměrných a nudných značek. Jako příklad uvedl Kajnar logo společnosti Google, které se mění a stylizuje ve významné dny.

22. 11. 2018

Jak najít smysl v reklamě?: Robert Peňažka (Marketér a vydavatel). Kreativitu a nápady zabíjí přerušená kontinuita. To znamená vytrvat, nepřestat i přes zdánlivý neúspěch. Robert Peňažka se s námi podělil o své zkušenosti z reklamní a tvůrčí činnosti a svou přednášku zakončil radou, jak být úspěšný v práci a v životě: „Modlete se. Děkujte. A makejte!“

27. 11. 2018

Věci, které jsem se v hodinách marketingu nenaučil, a na které jsem v Googlu narazil (a občas těžce doplatil): Jan Gemrich (Head of Google Pay Marketing). Přednáška obsahovala přesně to, co je v jejím názvu. Desatero, které by nám mohlo pomoci na cestě k pracovnímu úspěchu. Long story short: „Zajímejte se. O všechno. Jděte ještě dál, než si myslíte, že můžete dojít.“

11. 12. 2018

Osobní marketing: Doc. PhDr. Jitka Vysekalová Ph.D. (prezidentka České marketingové společnosti (ČMS); předsedkyně Asociace psychologů trhu (APT); členka Evropské společnosti pro výzkum trhu a veřejného mínění (ESOMAR); členka Českomoravské psychologické společnosti (ČMPS), PhDr. Karel Voříšek (moderátor)

Jak prezentovat sám sebe, JÁ jako produkt (kdo jsem a co nabízím), budování své vlastní značky. O tom všem a mnohém dalším hovořila paní docentka Vysekalová. Navázal na ni pan Voříšek, který mluvil o samotné prezentaci, projevu na veřejnosti, jak vystupovat, o síle přesvědčivosti, jak posluchače zapojit do hry a o dalších prezentačních dovednostech, které sám téměř denně využívá při své práci moderátora.

^oTereza Chladová

Víte, že v budově školy je 132 schodišť?
Víte, že na dámských toaletách v prvním patře je
záchod pro vozíčkáře, kteří se tam nemají jak dostat?

POTŘEBUJU KAFÉ!

Máte pauzu a nutně potřebujete kávu nebo něco dobrého? Vaší první volbou by měl být jistě Domeček na dvoře školy, ale někdy bývá zavřený nebo máte prostě chuť změnit prostředí. Proto jsou tu pro vás tipy na kavárny, čajovny a bistra v okolí.

°Tereza Vodvářková

DOUBLE B COFFEE & TEA

Jedním z míst, kam stojí za to se vypravit, je kavárna DOUBLE B COFFEE & TEA, nedaleko stanice Metra C I. P. Pavlova. Prostor je pěkný a v nabídce vás kromě běžných typů káv může zaujmout káva raf, což je v českých kavárnách ještě ne tolik obvyklá příprava kávového nápoje, který vychází z espessa.

»

Otevírací doba:

Po–Pa 8:00–21:00

So–Ne 10:00–21:00

Kde:

Anglická 15 (I. P. Pavlova)

Dojezd od školy:

Do 15 minut

TYPIKA

Další kavárnou, která vás nepochybně okouzlí svým prostředím, je Typika. Při první návštěvě se nenechte zmást omezeným výběrem káv – black nebo white. Jedná se o kávu bez nebo s mlékem a připraví vám ji v běžných podobách, jako je espresso, cappuccino, latte atd. Káva i další občerstvení je velmi pěkně servírována a návštěva této kavárny je tedy příjemným zážitkem.

»

Otevírací doba:

Po–Pa 7:00–22:00

So–Ne 9:00–22:00

Kde:

Svatoslavova 21
(Nuselská radnice)

Dojezd od školy:

Do 10 minut

A VITA CAFFÉ

Třetím tipem kam vyrazit na kávu je La Vita Caffé, která je od školy v dochůzkové vzdálenosti. Jak se můžete dočíst na stránkách kavárny, tento podnik pochází z italského Terstu, města kávy. Nechybí ani pár zajímavých informací o italských zvycích. Kromě zmíněného lahodného nápoje nabízí kavárna i lákavé dezerty nebo sendviče. Při návštěvě kavárny můžete posoudit, zda je Terst opravdu jedním z míst, kde se káva nepije, ale vychutnává.

»

Otevírací doba:

Po–Pa 7:30–20:00

So–Ne 8:30–19:00

Kde:

Na Pankráci 16

Dojezd od školy:

Pěšky 5 minut

podobě některá skripta, sborníky a časopisy (Rukopis, Svět literatury) studentům školy. V rámci Dnů osobností představíme na škole autory, kteří by se mohli podílet na výuce – Halinu Pawlowskou, Ondřeje Neffa, Jana Nováka, Jiřího Dědečka.

Studenti se budou účastnit 9. května konference Podoby tvůrčího psaní a uslyší, jak se tvůrčí psaní dělá na škole i mimo ni.

Arnošt Lustig po absolvování Mistrovského kurzu na LA odpověděl na otázku Jak velkou roli hraje talent? „Talent je tak jedna desetina úspěchu. Talent vás nutí psát. Sednout si a napsat, co cítím. Zapomenout na maminku, tatínka, milence a jídlo. Co cítíte, to je ta báseň. Ale naučit se psát není jako napít se rumu. Při rýžování zlata taky musíte prosit moc bahna, sajrajt a plechovek, co lidi naházejí do řeky, a ten zbytek důkladně, pečlivě omýt, než dostanete to ryzí. Pár zlatých zrníček.“

Zkušenosti s prvními nositeli bakalářského titulu naznačují, že špičkoví studenti VŠKK nikterak nezaostávají za nejlepšími posluchači humanitních či uměleckých fakult veřejnoprávních vysokých škol. Toto potěšitelné zjištění vypovídá o míře talentu, hloubce zájmu a upřímné snaze většiny posluchačů uspět ve zvoleném oboru a následně také v praktickém životě.

Všichni chceme, abyste vyrýžovali to zlaté zrnko, v tom bych rád popřál studentům mnoho zdaru.

A na závěr připojím oblíbenou myšlenku Josefa Škvoreckého, která se stala i mou: „Vezměte člověku svobodnou vůli, a není co spasit.“ Sv. Bernard z Clairvaux

Mgr. Václav Křišťof, vedoucí katedry Literární tvorby

Bez lavic?!

Mám za sebou přesně třináct školních let, které jsem byla zvyklá prosedět od rána do odpoledne v klasických dřevěno-kovových lavicích s gumou po obvodu desky (která se dala pravítkem přeříznout a potom odlupovat). Proto pro mě byla jejich absence v některých větších učebnách na naší škole tak trochu šok. Ale samozřejmě jsem si nakonec (hlavně proto, že mi nic jiného nezbylo) začala zvykat. A dokonce jsem našla jistá pozitiva – vyklápěcí stoleček máte, narozdíl od klasické lavice, úplně celý pro sebe. Je na něm tak akorát místa, abyste si na něj dali notebook, nebo sešit. A tak akorát místa, abyste si k notebooku nebo sešitu nemohli přidat nic jiného. Vyklápěcí stoleček také skvěle poslouží k tomu, abyste z něj při své chvilkové nepozornosti a celoživotní nešikovnosti shodili svůj počítač na zem.

Dalším pozitivem je, že nemáte žádný košík nebo prostor pod lavicí, do kterého byste mohli odkládat věci. Je to dobrý způsob, jak se vyhnout pokutě za nechávání odpadků v lavici, kterou stále hrozí výstraha na dveřích auly 001.

Na absenci lavic jsem si zvykla, stejně jako můj notebook na nešetrné zacházení, celkem rychle – kávu si odkládám do klína, Red Bull na zem, propisku za ucho, svačinu do kapsy. A vyhýbám se všem prudkým pohybům, abych zabránila další újmě na zdraví mého notebooku, klínu, batohu nebo studentů sedících vedle mě. Kdokoliv pravil, že na všechno se dá zvyknout, měl nejspíš pravdu. Jen doufám, že neprijde den, kdy si budu muset zvykat na učebny bez židlí!

°Tereza Blahová

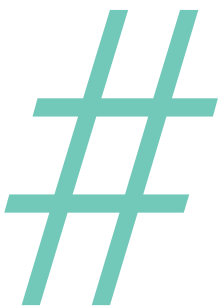
Patnáct minut přestávky a hlad

Venku je sychravo. Většina lidí, když se tento pojem učila, ještě nevěděla, že tento výraz někdy použije. Ale dneska to tak opravdu je. Dneska je sychravo. V ruce držím tašku. Ráno jsem si stačil sbalit notebook, který se mi nabil přes noc. První přednáška začíná přesně za půl hodiny, což znamená, že nemám moc času nazbyt, pokud chci stihnout začátek. A začátek stihnout chci, jelikož si budeme říkat vyhodnocení testu osobnosti, který jsme minulý týden nestihli dodělat. Prvního chvilkového problému, který se později protáhne na problém jaksi celodenní, si povšimnu už při zastávce Kačerov, kdy za dunění metra v tunelu zaduní i něco jiného. Můj žaludek hlásí první vzpouru toho, že jsem se rozhodl probudit a nic nesníst. Ale co, času není moc a hlad není největší problém, jakému jsem kdy čelil. Při první hodině se vše zvládnout dá. „A o přestávce si skočím pro sušenku z automatu,“ říkám si. Jenže následující hodina se nám nečekaně přesunula až do čtvrtého patra a kamarád mi nutně potřeboval sdělit informace o svém novém autě. Přešel jsem automat bez povšimnutí. Při druhé hodině nastane hloubavé ticho. To rozsekne až hřmotné zaškrundání v mém žaludku. Pár spolužáků se zasměje. Učitel zdůrazní, jak je důležité ráno snídat. Jenže jak?!

Po ukončení druhé hodiny běžím ze schodů do automatu. Propadne mi jím padesátikoruna. A znovu. I když ji trochu oškrábu vedle o kovovou destičku. Prochází kolem spolužačka. A na rozměnění nemá. Běžím přes ulici do pekařství. Je tu šílená fronta. Nestíhám začátek hodiny. Vejdu do třídy. Ve třídě už probíhá výklad a já se přes své spolužáky dostávám na místo v rohu. Zbytek hodiny se snažím potichu vytáhnout ze sáčku jeho obsah, ale vždy mé šustění někoho vyruší. O přestávce se mi konečně dostaví trochu prostoru na to, abych si vybalil housku a najedl se. Přemýšlím o tom, že si objedná jídlo. Jenže na každé jídlo budu mít patnáct minut i s přesunem do jednoho patra, nejlépe až do čtvrtého. Uprostřed dne jsem zhltnul sušenku. Místo oběda mi pomohla přečkat další dvě hodiny. Touha objednat si jídlo je čím dál tím větší. Školní kavárna je z důvodu zásobování zavřena. Výjimka potvrzuje pravidlo: dneska se nenajím. Ostatní spolužáci začínají být podráždění, nevrlí a ospalí. Předposlední hodina, venku se stmívá. Učitel zadá společnou práci. V očích spolužáků je vidět zoufalství, šílenství a zmatek. Mají hlad. Přistihnu kamaráda, jak si okusuje šňůrku od mikiny. Místo společné práce hledáme recepty na jídla, která se dají nosit v plastových krabičkách. Učitel si v hodině odskočil. Všichni ho začali podezřívát z toho, že se šel najíst. Poslední hodina. Usedáme na židle. Každý si v ruce žmoulá sušenku za poslední drobný. Pár spolužáků běhá po škole a shání někoho, kdo by jim rozměnil. Přes třídu letí kelímek od kávy. Samozřejmě do koše nedoletí. S komentářem „Já se na to můžu vys*at,“ odchází spolužák s hlasitým zavržením židle ze

třídy. „Jdu se najíst,“ vpálí nám do hlavových tváří a nálada ve třídě ještě víc klesne. Všichni totiž nemůžeme odejít. Od té doby se ujišťuji, že mám při sobě vždy krabičku s jídlem poslední záchrany, arsenál drobných a zjištěno, jak na tom v následujících dnech v týdnu bude naše školní kavárna.

°Dave Doomed

Nizozemský šlapky... přijela pout'!

„Nastupovaaat! Poslední volná místa na naší žůžo atrakci!“ huláká obtloustlý pán do megafonu. Atrakce, kde se neustále točíte hlavou dolů a převracejí se vám všechny vnitřnosti. Jak jsem na to někdy vůbec mohla vlízt? Před pár lety jsem bláznivě vyzkoušela snad všechno, abychom mohli s partou patřit k těm drsnejm lidem, řvát společně jak je to strašný, a ještě to zajídat cukrovou vatou. O panácích na dodání odvahy už

vůbec nemluví. Teď je mi třicet, procházím se tu s krásnou vystřelenou růží, která mi vůbec nepříjde trapná jak před lety, a koukám na velkej řetízkač. Úplně seriózně přemýšlím, jestli to ustojím a nepozvracím si tu krásnou růží společně s novou kabelkou od Gucciho. Celkem mi to chybí. Když je vám sedmnáct, tak zkrátka nepřemýšlíte, jestli náhodou támhleto neuletí a vaše kariéra nepůjde úplně do hajzlu. A vy s ní. A taky děti, žejo. Prostě si tam lítáte, zvracíte, a ještě ke všemu je to hrozná sranda. Teď se tu tetelím, protože mám svou vystřelenou růží, tvářím se jak manželka po deseti letech, co je ráda alespoň za umělou kytku, kterou manžel rozhodně nevystřelil do tří minut jako kluci před deseti lety, a ještě se stihl tý pindě kouknout do výstřihu. Chlapi. Fakt se těším, až si dám svařák. No nádhěra.

Navíc furt v hlavě kritizuju ty otrěsný malby, co jsou na stěnách každý atrakce. Moje staré já, s vizí nepochopené umělkyně, se dere na povrch. Ty nakreslený ženský mi připomínají nizozemský šlapky, který na nás koukaly z výloh v Red light district. Vždyť jsou všude děti, proboha! Kde jsou nějaký postavičky z Disneyho a Mašinka Tomáš? Vždyť ty šlapky jsou i na skákacím hradu. Už nemám radost ani z tý kytky, teď už chytám vážně solidní depku. Skeptická třicítka, který se nic nelíbí. Manžel musí být nadšen. Co to alespoň zpestřít nějakým sexem na veřejnosti? Zezadu u skákacího hradu? U poníků? No, asi ne.

A taky ta hudba. U ruského kola italská hudba, to je přece jasný. A v pozadí slyším Evu s Vaškem. Nojo, fakt je mi třicet. Ale tahle atrakce vypadá celkem roztomi... Tak kde mám sakra ten svařák?!

°Tereza Žižlavská

Má mě rád/a, nemá mě rád/a.

Všichni víme, jaké to je, když se nám někdo líbí – aneb když máte na někoho crush. Neodmyslitelně to patří k základní a střední škole. Vy jste si snad mysleli, že vás to na vysoké škole mine? Omyl! A chcete prozradit ještě něco? Bude vás to pravděpodobně provázet celý život. Jdete po chodbě nebo ulici, nejlépe v květnu (Byl pozdní večer – první máj...) a pak vidíte někoho, kdo by mohl být klidně láskou vašeho života, anebo přinejmenším z biologického hlediska by mohl/a mít dobrý genetický materiál pro vaše budoucí děti. To je sice záležitost spíše jedinců nežného pohlaví, ale dobrý genetický materiál se může ukázat i v jiných směrech. Když si tyto skutečnosti srovnáte v hlavě, tak další logický krok by byl, že se tyto představy pokusíte naplnit, anebo jim minimálně půjdete naproti. Ale vy místo toho, abyste šli vaší lásce vstříc, raději zaplujete za první roh, anebo zabodnete pohled přímo do chodníku. Přejete si, ať v tu chvíli zmizíte z povrchu zemského. Navíc vás ještě otravuje to skákající srdce ve vašem krku. Fakt pech. Fuj.

A co nás k takovému chování, které je proti všem zákonům přírody vede? Mám pro vás jednoduché vysvětlení: je to naše lidskost.

°Štěpánka Luhanová

Víte, že jedna minuta studia
Marketingových komunikací vyjde na 3,- Kč
(Chytrá volba, 1. ročník, letní semestr)?

Rozhovor s Janem Mikulou

Jan Mikula, student VŠKK a zakladatel Merlin Digital. Už při jeho studiu v Německu měl na starosti světové firmy a organizace. Za největší inspiraci považuje svého bratra a jeho největším snem je stát se prezidentem České Republiky.

Na začátek nám řekni něco o sobě. Co jsi dělal, než jsi nastoupil na VŠKK?

Na gymplu se mi naskytla příležitost vycestovat do Německa. Německy jsem uměl jen jednu větu, ale řekl jsem si, že nejlépe se naučím plavat, když mě někdo hodí do vody. Začal jsem tam hrát rugby. Těm jsem se věnoval více, než škole (smích). Chtěl jsem tam zůstat, ale můj bratr, který sloužil v Afghánistánu, padl, a tak jsem se musel vrátit, abych podpořil svou rodinu. Udělal jsem si maturitu a narazil jsem na organizaci AIESEC, což je největší studentská organizace na světě. Tam mi řekl: „Tady máš firmy, o který se budeš starat.“ Mezi ně patřila například Kofola nebo Tatra a mým úkolem bylo prodávat tyto společnosti. Reálně jsem si vyzkoušel řídit tu organizaci, měl jsem na starost několik lidí a musel jsem se podílet i na strategickém rozvoji celé organizace. Najednou jsem dostal možnost si všechno zkusit a podělat zároveň. Pak jsem narazil na VŠKK. Asi nejtípnější je, že mi nejvíce dal seznamovací kurz, kde jsem potkal dva kluky, se kterými jsme se dohodli, že založíme vlastní firmu. Jeden nás už opustil, tak jsme na to teď jen dva.

Můžeš nám o této firmě říct něco víc?

Naše firma se jmenuje Merlin Digital. Chtěli jsme se původně věnovat jen onlinu, ale když jsme našli první zákazníky, tak jsme zjistili, že lidé chtějí vše.

Momentálně děláme komplexní marketing pro Asko a.s., což je největší společnost co se týká podlah a kuchyní. Dále děláme například pro HDesign, která vyrábí platformu IOT, která programuje palubní počítače v autech.

Co bereš jako svůj největší úspěch?

Tohle je hodně záladná otázka. Možná je to právě náš první klient, H Design. Zavolal mi ředitel firmy, že s námi chce spolupracovat. A řekl jsem si: „Ty jo! Ono to funguje!“

Mluvili jsme o tvé práci a pobytu v Německu. Zúročuješ němčinu i dnes?

Ano, občas ji při komunikaci s klienty používám. Němčina se hodí. Když tak ale člověk nemluví, rychle se to vytrácí – a to není jen jazyk, ale všechny soft skills, které člověk získá.

Říkal jsi, že tě hodně ovlivnilo rugby. Já jako slečna (a bývalá blondýna) bych chtěla vědět, jaký je rozdíl mezi americkým fotballem a rugby?

Americký fotbal, to jsou takové ty kluci s obrovským ramanama. Když se podíváš na rugby hráče, tak ti nenosí žádné chrániče (jen látkové pod dresem) a přihrává se tam dozadu. V podstatě je úkol do sebe narážet. Máš určitý počet pokusů a stačí se dostat do koncové zóny a dát touch down.

Za jaký tým hraješ?

Momentálně hraji za Prague Mustangs, druholigový tým v Česku.

Co tě na VŠKK nejvíce baví?

U přijímacích zkoušek jsem se setkal s panem Majerikem, který mě opravdu oslovil a i teď mě zajímá, co dalšího mi může říci k marketingu. Baví mě se ptát, protože učitelé toho mohou tolik předat, ale není možné to nacpat do přednášky.

Ve volném čase si nebyl jen na plný úvazek marketák a hráč amerického fotbalu, ale byl jsi také dobrovolným hasičem. Co tě vedlo k takovém rozhodnutí?

Začalo to tím, že mi kamarád řekl, že někoho potřebují na hasičské závody. Pak jsem si udělal několik kurzů a nakonec jsem se i v Německu přihlásil k hasičům, ale tam byla jejich úroveň srovnatelná s profi hasiči, takže jsem najednou dělal práci profiků.

Máš nějaký konkrétní cíl, který chceš splnit?

Do pěti let bych chtěl mít známou agenturu, kde budeme poskytovat především SEO a budeme si vybírat klienty. Mezi ostatní cíle patří i mít postavený dům v Praze. A můj největší cíl je být prezidentem České republiky. Lidé se tomu hodně smějí, ale já si ten cíl vybral již před čtyřmi lety a jdu za ním.

Spolupracoval jsi také s Kreativním kanclerem. Mohl bys nám popsat, co to je?

Kreativní kancler je koncept, který má za úkol nabízet práci studentům školy. Reálně by to mělo fungovat tak, že kancler poptává firmy, kterým se mohou dělat různé služby související se všemi obory na VŠKK (od psaní blogu po marketing).

Libor Korman se velice zařídil o to, aby se kreativní kancler začal rozvíjet. Jde to pomalinku, ale jde.

Máš opravdu hodně zájmů a hodně toho musíš stíhat. Jak to zvládáš?

Já bych skoro řekl, že mám dost volného času (smích). Moje práce mě šíleně baví a často si ani nevšimnu, že pracuju. Třeba i v jedenáct v noci začnu něco řešit pro klienta a hned napíšu kamarádovi a místo toho, abychom šli spát, tak děláme na projektu. Musím si ale říct, co pro mě znamená čas – někdy si člověk prostě musí udělat čas sám na sebe.

Kdo tě v životě nejvíce inspiroval?

Jsou to dva lidé. Prvním je můj bratr a jeho vůle. V Afghánistánu z pěti vojáků přežil bombový útok, dostal se zpět do Česka a všichni si to vysvětlují jedinou věcí – těsně před tím si volal s naší maminkou a řekl jí: „Mami, já se vrátím domů!“ V nemocnici, pět minut před jejím příchodem, bratr zemřel, všichni si tedy vysvětlují, že ho při životě držel právě jeho slib.

Druhým člověkem je můj mentor z Ostravy, který vybudoval několik společností a neuvěřitelně se stará o rozvoj svého regionu. Je to člověk, který vám řekne, že za pět let bude na trhu tohle a ono to fakt tak je.

°Štěpánka Luhanová

°Tereza Vodvářková

Do divadla? Zajděte na netradiční představení Losers Cirque Company! 5 z 5

Pokud neznáte Losers Cirque Company, velice ráda vám je představím. Jedná se o herecko-tanečně-akrobatickou skupinu, jejíž představení jsou opravdu jedinečná. Rozhodně je na co se dívat – nejde totiž o typické drama, protože skupina je zaměřená na akrobacii, tanec a pohybové divadlo. V představeních hraje důležitou roli hudba, protože až na občasné zvuky v nich často nebývá proneseno ani slovo.

Osobně jsem od Losers Cirque Company viděla už čtyři představení a mám v plánu zajít na další. Nejvíce mě nadchla inscenace The Loser(s), kterou jsem viděla jako první a vřele ji doporučuji. Druhým nejlepším představením, pro mě, byl Kolaps. Obě inscenace se nějakým způsobem zaměřují na to, co nás potkává v životě, proto si příběh skrývající se za hudbou a tancem může každý víceméně domyslet podle sebe. Ale jedno je jisté – nudit se nebudete. Třetím představením, které bych ráda zmínila je inscenace s názvem Vzduchem,

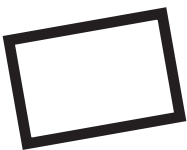
která je dělaná na motivy knihy Richarda Bacha: Jonathan Livingston Racek. I toto představení se mi líbilo, přestože mě od poslechu lehce rušily skřeky racků (herců), na druhou stranu musím však přiznat, že celou atmosféru dotvářely. Poslední představení, které jsem v nedávné době viděla, bylo vystoupení Ego v divadle La Fabrika. V inscenaci účinkovali pouze dva herci/akrobati, což ale nebylo na škodu, protože i tak se v mnoha momentech divákům (včetně mě) tajil dech. Nechyběly však chvíle uvolnění a smíchu. Pokud tedy chcete vidět zajímavé a netradiční představení, při kterém si můžete užít vše: od hudby – po podívanou na vypracované svaly tanečníků, a zároveň mít možnost rozvíjet fantazii vlastním příběhem, který by se za inscenací mohl skrývat, zajděte určitě na některé představení Losers Cirque Company (a třeba se tam potkáme).

°Tereza Vodvářková

Slovanské dějiny v pastelových barvách

4 z 5

Od 19. července 2018 do 20. ledna 2019 byla v Obecním domě k vidění Slovanská epopej známého secesního malíře Alfonse Muchy. Jednalo se o dvacet velkoformátových pláten, která zachycovala události slovanského národa. Vystaveno jich ovšem kvůli malému prostoru výstavní síně bylo jen jedenáct.

Člověk by čekal, že Mucha na plátnech vyobrazí známé události z dějin, ale opak byl pravdou. Jen na několika málo plátnech lze vidět známé osobnosti jako jsou Jan Žižka, Jiří z Poděbrad, Jan Hus atd. To byl jeden z důvodů, proč Muchovu epopej ve své době (30. léta 20. století) mnozí kritizovali. Dnes je ale Slovanská epopej obdivována, čemuž svědčí fakt, že epopej byla k vidění i v Japonsku. Vsadím se, že tam ale neměli místo židlí či laviček cvičební stroje z fitka. Prý aby „posílili“ slovanství. No, nevím, ale rotoped mi tam chyběl nejvíc, stejně jako zbývajících devět pláten epopeje.

°An Ardes

Divadelní představení Quatro Dances

5 z 5

Dne 27. února 2019 se v divadle Hybernika konalo představení s názvem Quatro Dances. První premiéra sezóny baletního souboru Balet Praha Junior (BPJ) ve spolupráci s Pražským komorním baletem (PKB). Tyto dva soubory spolu již po několika let spolupracují. Zároveň někteří absolventi konzervatoře Taneční centrum Praha, pod kterou funguje BPJ, pokračují svou taneční kariéru právě v Pražském komorním baletu.

Již tradičně bylo představení složeno z tanečních choreografií, které diváka vtáhly do několika různých příběhů, nálad a emocí během jednoho večera. Vystoupení bylo zahájeno choreografií Důvěrná místa od belgického choreografa Samuela Delwaux na hudbu Leoše Janáčka. Dílo mapující tvůrčí část Janáčkovy života, kdy 3 múzy (3 tanečnice) s Janáčkem manipulují a ovlivňují ho. Druhé dílo bylo od polsko-švédské choreografky Lidie Wos s názvem Nový začátek. Hravá muzika a stejně hravý projev tanečnic vtáhne diváka do situace odjezdu z domova pouze s kufrem a hledání, kde začít.

Opus 13, v pořadí třinácté dílo českého choreografa Šimona Kubáně na hudbu

Maxe Richtera, zahaleno do tisíce zlatých lístečků na jevišti, je taneční duet ženy a muže plný emocí, touhy a volání po svobodě a lásce.

Večer završila obnovená choreografie od maďarského choreografa Attili Egerháziho So in love. A zamilovanost se skutečně objevila na jevišti. Skrze klíčovou díрку (kulisa na jevišti) se divák dostal do milostných trojúhelníků až oktagonů. Místy hravé, místy smutné a místy oboje dohromady.

Celé představení hodnotím velice kladně. Takto uspořádané večery jsou ideálními pro nezkušené taneční/baletní diváky, kteří se seznámí s tancem a jeho různými podobami, zasmějí se, poberejí si a mají možnost se zamyslet, co interpreti chtěli sdělit.

Pro mě jako pro člověka vzdělaného v tanečním oboru bylo představení příjemným překvapením. Tanečníci předvedli skvělé výkony a každá minuta představení mluvila jasně.

Na další představení se můžete těšit například 8. června 2019 ve Stavovském divadle. www.tanecnicentrum.cz

°Tereza Chladová

Ve znamení Štíra – Maggie Stiefvaterová **5 z 5**

Maggie Stiefvaterová je americká spisovatelka píšící fantasy romány zejména pro mládež. Proslavila se trilogií Vlci z Mercy Falls. Mě osobně však ještě víc zaujala její další a mnohem propracovanější kniha *Ve znamení Štíra* z roku 2013. Příběh se odehrává na skalnatém ostrově Thisby, kde se každý listopad koná koňský závod. Ten ale není tak úplně obyčejný – z moře totiž vycházejí capall uisce – vodní masožraví koně, které Maggie Stiefvaterová převzala z irských a skotských legend a částečně je upravila dle své fantazie. Celý příběh je ale hlavně o lidech žijících v těžkých podmínkách, dospívání a neobyčejném přátelství. Dostih ve skutečnosti trvá jen pár stránek a kniha není až tak bohatá na akci, přesto se najde mnoho momentů, kdy při čtení zatajujete dech. Pro někoho má vyprávění možná trochu pomalý rozjezd, ale po pár stránkách se díky propracování postav a popisu prostředí určitě začnete a začnete vnímat vůni oceánu a vítr ve vlasech.

Knihu mohu doporučit nejen milovníkům koní, ale i dalším lidem, kteří si rádi oddechnou u zajímavého originálního příběhu.

°Tereza Vodvářková

Setkání s Teroristkou **3 z 5**

Super námět, skvělé herecké výkony a vtipné dialogy. To vše zajistilo novému českému filmu *Teroristka* výsledný dobrý dojem. Na druhou stranu, snímku musím vytknout trochu únavný rozjezd a dost absurdní vyřešení zápletky.

Černá komedie *Teroristka* režiséra a scénaristy Radka Bajgara nás přenáší do malého městečka na břehu Vltavy. Hlavní hrdinka, učitelka v penzi Marie (Iva Janžurová), se rozhodne vzít spravedlnost do vlastních rukou a zavraždit tamějšího padoucha a svůdníka žen, podnikatele Vlastimila Macha (Martin Hoffmann).

Teroristka je postavena na slovním humoru, vtipných a nečekaných situacích a velmi přesvědčivém hereckém výkonu Ivy Janžurové.

Začátek filmu je pomalý, ale situace později eskaluje, a to dokonce hned několikrát.

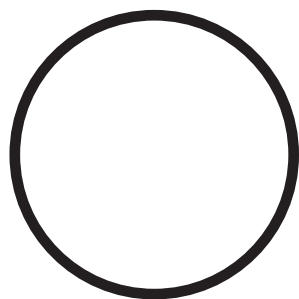
Nápad jako takový je skvělý. Zaujme i samotný název, který dává teroristce úplně novou a nečekanou tvář.

Jak jsem již zmínila, Iva Janžurová podala skvělý výkon – její „utápnutost“ byla velmi uvěřitelná, a hlavně díky její postavě byl film opravdu komedií. Vedle Janžurové vynikala i Eva Holubová, v roli kamarádky Evy, a Pavel Liška, který ztvárnil bývalého studenta Marie – Trpělku, dále také Martin Hoffmann v roli Vlastimila. Opakem byla Tatiana Vilhelmová v roli starostky Heleny, která dost přehrávala.

°Tereza Blahová

Ve Studiu DVA ožil příběh Malého prince

5 z 5

Zima minulého roku přinesla do pražských divadel mnoho nových inscenací, mezi které patří i ta o Malém princí. Magický a u diváků oblíbený příběh tak ožil na prknech divadla Studio DVA. Divadelního zpracování jednoho z nejoblíbenějších děl světové literatury od Antoina de Saint-Exupéryho se ujal režisér Šimon Caban. Kniha pro jeho představení posloužila jako pouhá předloha a inscenace se tak stala nostalgickým vyprávěním princových prožitků. Na základní motivy a důležité postavy v podobě lišky, růže či obyvatel různých planet samozřejmě Caban nezaněvřel. Průvodcem děje se stal herec, který svůj divadelní talent předvedl již v představení Šíleně smutná princezna. Tentokrát ho však opustila herecká partnerka

a Jan Cina zůstal jako Malý princ na divadelních prknech zcela sám. Jeho dokonale herecké, pěvecké i taneční kreace, které reflektoval skrze veškeré postavy z příběhu, doplnila skvěle postavená scéna. Technická kouzla, hra se světly a stíny, vznášející se předměty i symfonická hudba Kryštofa Marka dotvářela jednotlivé příběhy, které Malý princ vyprávěl. Ojedinělé zpracování dává prostor pro fantazii, a tak je představení určeno spíše divákovi, který je již z minulosti obeznámen s dějem. Pokud jste příznivci příběhu o chlapci s nejkrásnějším smíchem na světě, toto představení si nesmíte nechat ujít.

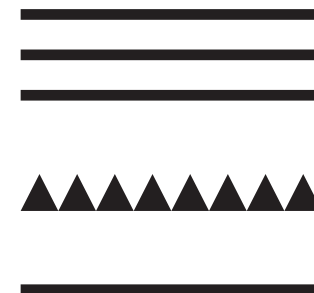
°Dita Svačinová

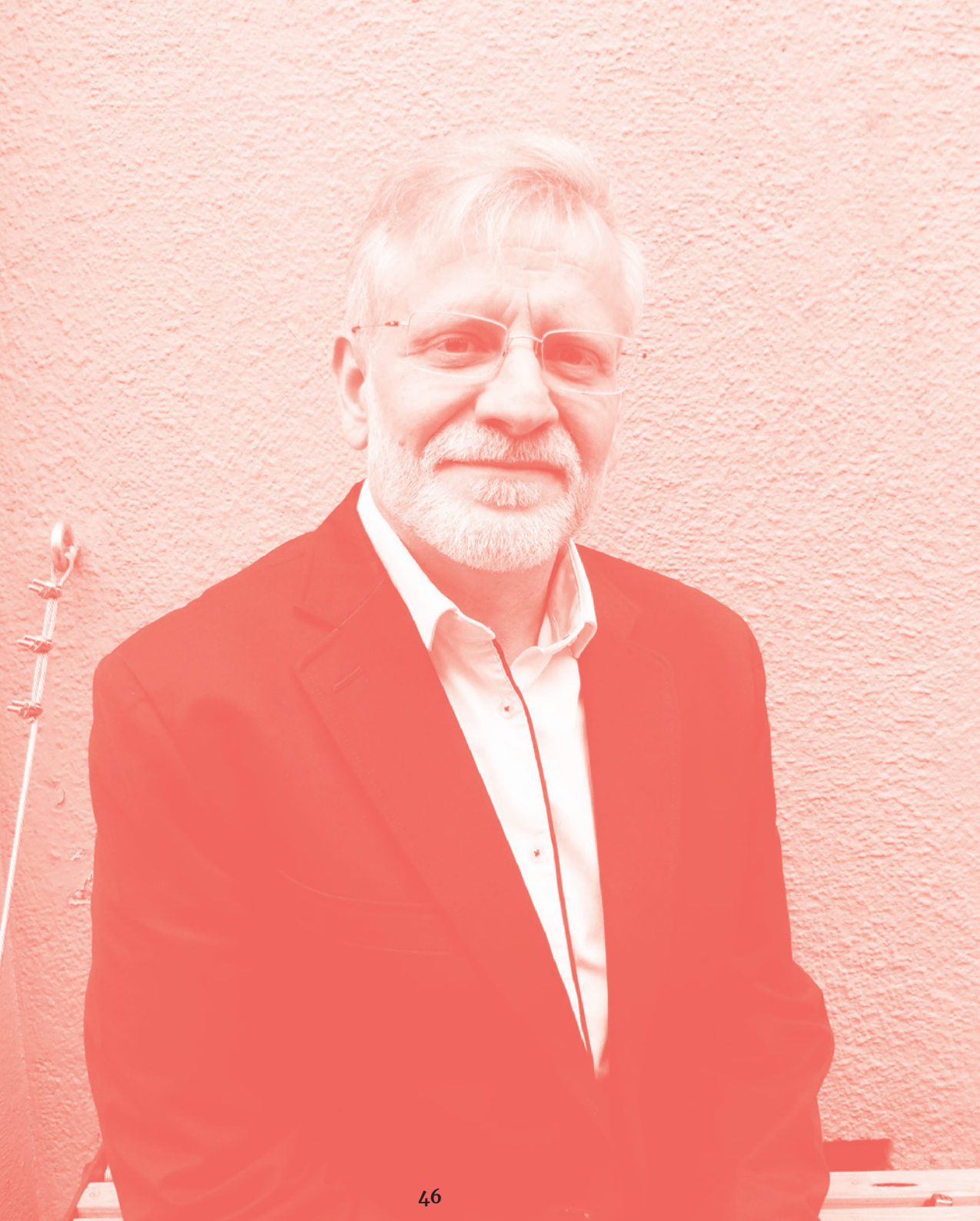
Moderátorka, herečka a nyní už i zpěvačka Emma Smetana obohacuje v posledních třech letech českou hudební scénu. Činí tak prostřednictvím své debutové desky „What I’ve Done“. Deska vyšla na jaře roku 2016 a Emma nám díky třinácti skladbám dokazuje, že má opravdu co nabídnout. Písně, které, v porovnání s jinými českými interprety, zavání lehce alternativním stylem, se ve skutečnosti řadí mezi nemainstreamovou českou pop music, což je vlastnost, kterou desce nemůžeme vytknout. I když Emmu oslovuje múza zejména při pocitech melancholie, písně se nesou v tanečním a svižnějším duchu.

Emmina přirozenost a charisma, které reflektuje do svých anglicky a francouzsky psaných textů, prakticky smetává ze stolu jakousi „nedokonalost“ jejího hlasu. Na tvorbě textů se podílel Emmin partner, režisér a zpěvák, Jordan Haj a na producerskou stránku dohlédl hudebník Jiří Burian. Pod jejich společnými křídly tak vznikly baladistické, elektronické i popové tóny, které nás dokáží přenést do atmosféry 60. let. Sama zpěvačka svou tvorbu přirovnává k počínům Lany Del Rey, Adele či The Beatles. Nahrávky „Waiting“, „Velvet Dress“, „No Fire“ a „Lost and Found“ se dokonce dočkaly vizuální podoby, za kterou sklízí veliký úspěch. V současné době si Emmina tvorba získává přízeň čím dál tím víc posluchačů, a tak se můžeme těšit na její nadcházející projekty.

°Dita Svačinová

***Emma Smetana –
„What I’ve Done“
5 z 5***

Rozhovor
s Josefem
Formánkem

S českým spisovatelem a cestovatelem Josefem Formánkem jsme se mohli setkat i u nás ve škole. Nově se s námi podělil o to, jaká pro něj byla jeho přednáška na VŠKK, co je jeho inspirací, či jaký má autor názor na filmovou adaptaci jeho knihy Úsměvy smutných mužů. Rozhovor s Josefem Formánkem nás zanele i na daleký Siberut.

Co je pro vás tou hlavní inspirací při psaní knih?

Život.

Co byste doporučil začínajícím spisovatelům?

Pablo Picasso řekl, že umění je lež, která umožňuje poznat pravdu. Doporučil bych psát o tom, co důvěrně znáte. Jedině tak máte šanci psát tím způsobem, aby to ostatní považovali za důvěryhodné a věřili vám, že to, co píšete, vychází opravdu z vás.

Napsal jste již sedm knih. Nemáte tendenci k opakování se?

Snažím se psát tak, aby každá kniha byla jiná. Psaní je cesta, a aby mě bavila, musí být nová. Celý život sám o sobě si je však velmi podobný, ať je to život toho nebo onoho. Je tam nějaký začátek cesty, její průběh a konec. Takže vlastně ano – píšu pořád o jednom a tom samém – o životě.

Když píšete knihu, víte už od začátku, jak dopadne?

Myslel jsem si to, znovu a pokaždé, ale teď už si to nemyslím. Pokaždé je vyznění knihy po jejím dopsání jiné – než jsem předpokládal či si na začátku přál. To dobrodružství je na tom ale to nejkrásnější. Když píšu kapitolu a jen se tak nechám unášet myšlenkami, pocity a obrazy v hlavě, tak to jsou přesně

ty chvíle, kdy mě psaní opravdu baví. Je to tak zvláštní pocit, že se nedá srovnat s žádnou mou jinou činností.

Píšete v současnosti další knihu?

Snažím se o to.

O čem bude?

O tichu.

Chtěl jste být vždy spisovatelem?

Jo, vlastně od dětství. Jednou jsem četl knížku Oty Pavla a nějak mě dojala, ale o pár stran dál zase rozesmála. A tenkrát mi blesklo hlavou, že takhle krásně bych chtěl umět psát.

Co vás vedlo k založení časopisu Koktejl?

Chtěl jsem hned po revoluci udělat časopis, do kterého budu moci psát hezké reportáže, což byla dosti naivní představa. Nakonec se ze mě stal ve 23 letech nejmladší šéfredaktor ve střední Evropě či spíš manager, co hlídá provoz toho cirkusu, jakým časopis bezesporu je. Cirkus, jenž vyžaduje spoustu pozornosti, energie, času a úsilí. S lehkou závistí jsem občas pozoroval své kolegy, kteří i díky mé činnosti mohli psát a objevovat svět. Jsem však moc rád, že Koktejl vznikl a těší mne, že se dál snaží objevovat a popisovat svět ve všech jeho barvách, vůních a pocitech už 28. rokem. A dělají to velmi dobře, i když se ta doba od revoluce proměnila a všechna média, ať už

to jsou deníky, týdeníky či měsíčníky, šla s náklady dolů, protože se obrovskou konkurencí staly informace na internetu a na různých televizních kanálech.

Která z vašich knih je pro

vás nejvýznamnější?

To nejde říct, je to stejné jako s dětmi a rodiči. Každého máte rád a každého máte rád jinak. Ale pro mě osobně hodně znamenala kniha Dvě slova jako klíč, protože to byla první kniha, která i mně osobně změnila život. Při jejím psaní jsem měl pocit, že ten, kdo ji začínal psát, byl někdo jiný než ten, kdo jí dopsal. A za to jsem té knize velmi vděčný.

Vaše kniha Úsměvy smutných mužů byla zfilmována, jste s výsledkem spokojený? Je něco, co byste ve filmu změnil?

Upřímně musím říct, že když začal režisér Dan Svátek film točit, dopředu jsem se začal smířovat s tím, že to bude jako u většiny filmů natočených podle knižní předlohy... To znamená, že film neobsáhne celou knihu a ten pocit z něj bude jiný. Ale musím s velkým uznáním říct, že film Úsměvy smutných mužů má stejnou atmosféru jako kniha. Za to velké díky Danu Svátkovi a jeho citlivému přístupu k látce.

Je v plánu zfilmovat i další vaše knihy?

Letos by se měl začít natáčet film Dvě slova jako klíč a po jeho premiéře chystá Dan Svátek film i podle knihy Mluvíti pravdu.

Jak jste spokojený s výkonem Davida Švehlíka, který si ve filmu Úsměvy smutných mužů zahrál postavu inspirovanou vaším životním osudem?

Když jsem to viděl na předpremiéře, kde vnímáte stovky očí za sebou v sále, neměl jsem Davida Švehlíka moc rád za to nepříjemné zrcadlo, které mi nastavil. Ale tím mu vlastně skládám hold, protože to zahrál brilantně. Až tak, že se mě to nepříjemně dotklo. Kdyby hrál něco příjemného, tak by to asi nebyl tak zvláštní pocit, ale v případě Úsměvů smutných mužů jsem se na část díval s velkým sebezapřením.

Je pro vás závislost na alkoholu stále citlivé téma?

Není, nemám problém o tom mluvit veřejně. Ty věci se takhle prostě staly, tak proč je zamlžovat. Po předpremiéře jsem si však kladl otázku, jestli jsem nebyl v knize až moc upřímný, jestli jsem nebyl příliš otevřený. Ale pak se stalo, že za mnou před pražskou premiérou v Lucerně přišel člověk, který mi dal fotku své rodiny. Vyprávěl mi, že ho žena

s dvěma dětmi opustila právě kvůli jeho problému s alkoholem. Po jejich odchodu si prý vzal knížku Úsměvy smutných mužů a po jejím dočtení se rozhodl, že se už nikdy nenapíše. A opravdu se mu to podařilo! Žena se k němu vrátila, a dokonce se jim narodilo třetí dítě. Řekl mi, že mu ta kniha zachránila život, ať si na to vzpomenu, až mi bude někdy těžko nebo úzko. Tak jsem si řekl, že ta upřímnost v knize a tedy i ve filmu měla smysl.

Jak na váš problém s alkoholem reagovali vaši přátelé a rodina?

Asi tak, jak by reagoval každý, kdyby zjistil, že jeho blízký je v ohrožení a on mu nemůže pomoci. Pocit bezmoci a utrpení.

Jako člověk, co si díky alkoholu prošel peklem, souhlasíte s tím, že je u nás povoleno konzumovat alkohol od osmnácti let?

Nejsem proti tomu, že si plnoletý, nezávislý člověk občas dá skleničku vína nebo pivo. Ale až v momentě, kdy se člověk stane závislým, tak zjistí, jak alkohol dokáže být zlý pán... Určitě nejsem pro to, aby ministr zdravotnictví před národem prohlásil, jak se to před pár lety stalo, že je pití prezidenta v pořádku, že je v normě vypít denně šest skleniček vína a tři panáky tvrdého alkoholu. To podle mne není normální z úst někoho, kdo by měl bdít nad zdravím národa, stejně jako to, že je u nás alkohol levnější než nealkoholické nápoje. To asi není nikde jinde ve světě... Jsme vůči alkoholu, droze, daleko více benevolentnější. Podivnější je pro nás spíš abstinence, který si nedá ani skleničku než kvartální pijan.

Někdy jste navštívil ostrov

Siberut, který vás inspiroval k napsání několika vašich knih. Co vás vedlo k první návštěvě Siberutu?

Jako kluk jsem chodil po polích a sbíral hroty pazourkových šípů a pravěkou

keramiku. Vždycky mě zajímalo, jací jsme byli my, lidi, ještě než jsme měli elektřinu, auta, telefony... Jediná možnost, jak to zjistit, byla navštívit přírodní národy, které ještě nejsou poznamenány civilizací. Začal jsem o tom přemýšlet, když jsem dělal magazín Koktejl. V té době jsem měl navíc takové složité období. Zkolaboval jsem na ulici, ale doktor mi říkal, že mi nic není, že jen to tělo ze stresu už dál nechce. A tak jsem odjel si odpočinout na reportáž do vytouženého pralesa.

Čím si Siberut získal vaše srdce?

Prales je úchvatné, nádherné a monumentálně tiché místo i přes veškeré okolní zvuky ptáků, cikád či opic. Cítím v něm stejnou pokoru jako moji mentawaiští přátelé. Sleduji současně i proměnu kmene a rodin v čase, od chvíle kdy tam vtrhla civilizace a též vnímám jejich postoj k tomu, co jim nová doba přináší. Protože mám pocit, že oni zůstali vnitřně stejní, i když navenek se toho změnilo hodně. Přišla tam za nimi po vybagrovaných a vybetonovaných cestách civilizace – státní správa, těžba dřeva a obchodníci... Přesto se tam rád vracím. Pro ten klid, vyrovnanost a úsměvy jedněch z posledních přírodních lidí žijících na extrémně drsném ale krásném místě, jakým deštný tropický prales bezesporu je.

Věděli jste už po první návštěvě, že se chcete vrátit?

Ne, to jsem zjistil až v Čechách. Když nasloucháte šamanům a jejich hovorům o duších zemřelých předků, něco to ve vás zanechá. A tak jsem se rozhodl to zpracovat do knihy, kde si jako autor můžete – na rozdíl od reportáže pro geografický magazín – dovolit psát i o něčem tak nehmotném jako je svět duchů zemřelých předků „ukkuí“. Touha to napsat do knihy byla silná, ale věděl jsem, že toho ještě

nevím příliš. Tak jsem se vrátil s myšlenkou, že kmen Mentawai, jejich zvyky a rituály lépe poznám.

Kolikrát jste nakonec Siberut navštívil?

Osmkrát. Je to místo, které mě učarovalo. Jediné místo na světě, kde jsem se nechal tetovat, kde jsem dostal dvě zvláštní jména Prsatý muž a Otec Karolíny, místo kde jsem se snažil naučit řeč původních obyvatel beze všech učitelů a učebnic. Můj tatínek říká, že jsem vrchol nepraktického člověka. Že jsem se vlastně nikdy pořádně nenaučil žádný světový jazyk, ale zato umím dialekt jednoho kmene, jímž mluví asi dva tisíce lidí.

Na co je nejtěžší si popříjezd na Siberut zvyknout?

Pro mě už asi není těžké nic. Určitě nepohodlí je, že chodíte v neuvěřitelně vlhkém, dusném a teplém podnebí skoro neustále v rozbahněném terénu, kde je relativně dost pijavek a jedovatých hadů. Musíte být pozorný. Ale když ten prales znáte a pohybujete se v něm s pokorou, tak vám nehrozí větší nebezpečí než člověku u nás na přechodu pro chodce, kde ho také může srazit auto, ale nemusí, když si jen trochu bude dávat pozor.

Snažil jste se zakročit proti působení misionářů v necivilizovaných pralesních oblastech. Po roce 1995 jste napsal otevřený dopis papeži Janu Pavlu II. Na základě toho vám byl zprostředkován rozhovor s pražským nunciem Giovannim Coppou, kde se vám ale nedostalo pochopení. Jaké to pro Vás bylo?

Udělal jsem to, co jsem považoval za správné a co bylo v mých silách. Navzájem jsme si sdělili své postoje. Měl jsem pocit, že jsem udělal, co jsem měl, a nezbylo mi nic jiného, než se smířit s výsledkem. Jak říká jedno rčení, člověk by měl mít tolik trpělivosti a pokory,

aby vnitřně překonal věci, které změnit nemůže a tolik síly, aby změnil věci, jež změnit jdou a zároveň tolik moudrosti, aby tyto věci od sebe dokázal rozlišit.

Je to pro vás stále aktuální téma?

Došlo za tu dobu k nějaké změně?

Rozhodnutí, jak zacházet s nabídkou a jinými možnostmi víry, než jim poskytuje jejich tradice, ponechám na národech, které už mají kontakt s civilizací. Ale u nekontaktovaných kmenů bych byl silně proti tomu, aby je někdo vůbec kontaktoval. Ať už těžba dřeva, obchodníci nebo misionáři – i když jsem sám hluboce věřící, jež miluje laskavou tvář, kterou nastavil Ježíš světu. Myslím si totiž, že srážka s civilizací, dle mých zkušeností, prostě nemůže dopadnout pro malý přírodní národ dobře. Neboť, jak je civilizace pohltí, tak se pro její neznalost okamžitě stávají lidmi druhé kategorie a končí většinou v neradostných slumech na okrajích velkých měst, aby ve druhé generaci jejich děti ztratili možnost se do pralesa vrátit a přežít tam. A tak se stanou ani ne lidmi z velkého světa ani ne soběstačnými jedinci schopnými žít v symbióze s přírodou jako jejich předci...

Na vašich stránkách píšete, že jste v roce 1993 mystifikoval českou mediální scénu příjezdem falešného Woodyho Allena. Mohl byste nám více objasnit, o co šlo?

Jednou jsme si s panem Poledňákem, ředitelem Činoherního studia v Ústí nad Labem a s Radkem Johnem říkali, že v Ústí nad Labem nějak chcipl pes. A tak jsem si vzpomněl na svého přítele, který byl velmi podobný Woodymu Allenovi. (směje se) Byli jsme zvědaví, zda na to novináři skočí. Stačilo rezervovat místo v restauraci hotelu a poprosit majitele, aby opravdu nikomu neříkal, že tam bude

režisér Poledňák obědvat s významným zahraničním hercem. Kamarádovi jsem koupil tenisky podobné jako měl Woody Allen, dal mu kabát po dědovi a obarvil mu vlasy. Do karet nám hrálo i to, že žil půl roku v Kanadě, takže měl perfektní akcent. Asi stopadesát metrů před místem, kde měli obědvat, jsem mu zavolal taxík. Když tam režisér s falešným Woodym přijel, stálo tam asi padesát novinářů. Všichni měli naprostý záchvat nadšení. Vzpomínám si na jednoho amerického novináře, který byl na stáži u nás v České republice a dojatě říkal: „Tak já ho ve Státech nepotkám, ale pak na něj mám štěstí v Ústí nad Labem! Já to nechápu!“ Večer to bylo v televizních zprávách a druhý den ve všech novinách... (usmívá se)

Nevyšel jste z toho nakonec jako ten špatný, když se na to přišlo?

Někteří novináři mi to tehdy asi měli za zlý, ale dnes se tomu spolu spíš zasmějeme...

Co považujete za svůj největší úspěch?

To, že mám tři krásné, zdravé a veselé děti a žiju v současnosti poměrně klidný a vyrovnaný život.

Věříte v lásku na první pohled?

Ano.

Věříte ve světlo na konci tunelu?

Myslím si, že náš život je taková hra, ve které se máme něco naučit a něco pochopit. O tomhle světě a o tomhle životě. O sobě. O vlastním sebeovládání. Ne o tom, co bude potom. O tom, co děje právě teď.

Jednou jsme s kamarádem v autě bavili o tom, co je po smrti. Vzadu za mnou seděla moje žena, myslel jsem, že nás neposlouchá, ale když jsme dojeli na místo určení, tak jen řekla: „Stejně to jsou všechno jenom takové vaše domněnky

a řeči, až umřeme, tak se to všichni teprve dozvíme!“ Musím s ní souhlasit.

Co vás dokáže naštvat?

Velmi málo věcí, asi hlavně vlastní chyby. Příkoří, které někomu nevědomě či vlastním nesebeovládáním způsobím.

Jak se uklidňujete?

Klidem, tichem... Stačí se zastavit a vnímat jen všudypřítomný klid mezi tím shonem okolního světa.

Jak byste se popsal třemi slovy?

Jsem teď, tady.

Co pro vás znamená štěstí?

Cítit klid, pohodu, lásku od blízkých lidí a vnitřní spokojenost, že věci jsou takové, jaké mají být. Štěstí je pro mě zrovna dnešní den. Jsem zdravý, nic mě nebolí, je krásně, potkávám samé příjemné lidi, dělám, co mě baví. Štěstí je mít pocit, že nemusím do svého příběhu nic násilně přidávat. Štěstí je být spokojen s tím, co právě prožívám.

°Kateřina Herodesová

Co dělají, když zrovna nestojí za katedrou?

.....

Pavel Šidák

Odpovědět na otázku „Co dělám, když zrovna nestojím za katedrou?“, není snadné – vždyť za ní trávím jen dobu dvou nebo tří přednášek v týdnu, a odpověď by musela shrnout celý zbytek týdne. Většinu času trávím v zaměstnání: asi vás nepřekvapí, že se věnuju literatuře a literární teorii. To je ta nudnější část odpovědi. Doma si hraju s Legem, většinou s dětmi (a zdánlivě kvůli nim), někdy sám (to raději, děti mi boří stavby). Když děti pošleme spát, dopřeu si pivo (od té doby, co začaly mizet hospody IV. cenové skupiny, už nemá institucionální pití piva takové kouzlo), čím dál tím častěji ale čaj. Kdykoli to jde, opouštím Prahu a chodím lesem. Nejraději v zimě, na podzim a na jaře, když jej neokupují turisté a sportovci. Spoustu let pěstuju kocoura, ale zatím spíš vychovává on mě.

.....

Vladan Vaněk

Když zrovna nestojím za katedrou, postávám někde jinde. Kdybych neskončil v médiích a marketingu, psal bych scénáře a točil bych filmy. Skoro všechny koníčky z dětství mi zůstaly. Někdo by mohl říct, že jsem se nikam neposunul. Dřív jsem miloval westerny Sergia Leoneho, na čemž se nezměnilo nic ani ve třiceti. Akorát jsem v oblasti mých kreativních ambicí větší realista. Taky mám pořád rád fotbal, ale

na stáří jsem se z aktivního hráče stal spíš divákem. Poctivě sleduji všechny zápasy Manchesteru United a nostalgicky vzpomínám na výkony ročníku 1992 s Giggsem, Beckhamem a Scholesem. Ze studijních let mi taky zůstaly bohémské sklony, které ještě umocňují moje moravské kořeny. Poklidné rodinné večere pravidelně opouštím a radši utíkám do barů. A jelikož jsem se právě vrátil z blízkého východu, baví mě i cestování. Spíš než památky a příroda mě fascinují lidi. Vždycky se rád přesvědčím na vlastní kůži o tom, že jiný kraj znamená jiný mrav. A taky rád čtu, třeba Palahniuka, Bukowského nebo Kunderu.

.....

Lukáš Novák

Na úvod bych rád řekl, že přímou pedagogickou činnost považuji za odpovědné poslání a při současném zaměstnání také jako určitou formu osvěžení. I z toho důvodu je pro mě kvalitní trávení volného času předpokladem kvalitně odvedené práce. Již od základní školy je pro mě hudba tím pravým antistresovým prvkem, především ta elektronická. Takže návštěva koncertů a klubů je pro mě vždy svátkem... A nedávné vystoupení ikony francouzské scény Laurenta Garniera mě opět ujistilo, že i dlouhé prsty devalvace tzv. taneční hudby ještě nedosáhly úplně všude. Stejně tak mě naplňuje i trávení času s rodinou, objevování nových míst a světová série Red Bull Air Race, kterou sledujeme od začátku nové etapy, a v roce 2012 jsme začali pravidelně jezdit do některé z osmi destinací – letos to bude maďarský Balaton, takže: „Smoke On“!

*°Kateřina Herodesová
a celá redakce*

Výročí v tomto roce

Máte někdo přehled o výročích v tomto roce? Ne? Já taky ne. Tedy, neměla jsem, dokud jsem tuto otázku nepoložila strýčku Googlu, který byl tak laskav a odpověděl mi několika stránkami. Takhle jsem se dozvěděla, že před šesti sty lety proběhla první pražská defenestrace (30. července 1419), která započala husitské války. Nebo že to už bude dvě stě padesát let od narození Napoleona Bonaparta – narodil se 15. srpna, takže ti, kteří mají tento den narozeniny, nejspíš mají potenciál stát se císaři Francie. Pro změnu ti, co se narodili 2. října, mají šanci stát se politiky a filozofy – v tento den se totiž narodil před sto padesáti lety Mahátma Gándhí.

Od větších čísel k menším a máme zde stovku: 1. ledna 1919 se narodil J. D. Salinger, americký spisovatel a autor knihy Kdo chytá v žitě. 10. dubna 1919 byla na území Československa zavedena československá koruna. 13. srpna se narodil český básník Jiří Orten a jako poslední v tomto skromném seznamu se zde objeví jméno Medy Mládkové, narozené 8. září a které v tomto roce bude – nečekaně – sto let.

Čím menší číslo, tím počet jmen slavných osobností roste, proto se zaměřím spíše na výčet zajímavých událostí.

Před osmdesáti lety (konkrétně 15. března) začala okupace českých zemí nacistickým Německem. Další den vznikl protektorát Čechy a Morava. Dne 14. června umírá Alfons Mucha, autor Slovanské epopeje, o níž si můžete přečíst recenzi.

Pokračujme k padesátce: 19. ledna 1969 zemřel Jan Palach na následky popálenin. O dvacet let později proběhla ve dnech 17. listopadu – 29. prosince sametová revoluce. V tentýž den, kdy skončila sametová revoluce byl Václav Havel zvolen prezidentem Československé republiky. Jsme na dvacítce: organizace UNESCO stanovila na 30. zasedání Světový den poezie, který padl na datum 21. března.

Číslo se snižuje na patnáct: 1. května vstoupila Česká republika do Evropské unie a... zde dnešní výčet končí.

°An Ardes

Mé dětství a vlastně veškerý čas mého života dělí se na TAM a TADY. TAM je to pravé autentické prožívání, TADY to je dočasnost, jakási provizorní existence. TAM to je Orient, TADY, toť existence rozumného Evropana. Vyrosla jsem na zámořských nákladních lodích. Můj otec byl námořní důstojník. Čtyřicet námořníků, Čechů, Slováků, Poláků či Řeků a drobná blondatá holčička. Taková jsme byli posádka. Vozili jsme pistácie, rum, železnou rudu, ale i zbraně... Byl TO život plný exotiky a romantiky. Dlouhé týdny, někdy i měsíce jen moře, pak toužebné vyhlížení pevniny a závratná radost, dotkla-li se loď přístavního mola, a vzrušení z nové země, z dosud nepoznané kultury... Skutečně platí, že nejvýrazněji se do lidské paměti ukládají vjemy čichové. Dodnes si pamatuji vůni Maroka či indických velkoměst, blížil-li se loď z otevřeného moře do přístavu. Každá země specificky voní, i to je součást její kultury... Do školy jsem téměř nechodila. Alespoň na tu základní téměř ne. Námořníci mě naučili vyjmenovaná slova, snad i násobilku, a tím mému soustavnému vzdělávání bylo učiněno zadost. O to horší pak byl náraz na tvrdou realitu středního školství. Trajdání po světě skončilo, jak mně, tak i mému otci, maminka nás prostě „srovnala“ (i když můj otec si na znamení vzdoru našel práci „oblékače mrtvol“), a já se ocitla na jednom z pražských gymnázií, které se nijak netajilo tím, že chce vychovávat především uvědomělé občany vzkvétající socialistické vlasti. Čtyři roky pekla! Permanentní drill, potírání jakékoliv kreativity, dokonce i vlastního názoru... Dokonalá technologie výroby tupého stáda! Nerozumněla jsem si ani se spolužáky, naše životní

zkušenosti byly příliš rozdílné a také jsem nechápala tu odevzdanost, s níž celý ten systém přijímali. Ztracena jsem byla i v běžné každodennosti. Neuměla jsem si „cvaknout“ lístek v tramvaji, neuměla jsem otevřít sáček s mlékem, jít nakoupit do potravin byla pro mě hororová záležitost – cizinka ve své vlastní kultuře, jejímž jazykem ovšem dokonale vládne... Prostě idiot, mimoň, marťan... Stále jsem doufala, že se vrátím TAM a TADY nechám již jednou provždy za sebou... Doufám stále. I když mléko již otevírám vcelku spolehlivě... Asi i proto, že se vrátilo do lahví... Patřit TAM a žít TADY stalo se zřejmě mým životním tématem. Podobně nastavenou základní otázku má i sociální a kulturní antropologie, disciplína, k jejímuž studiu jsem se po ukončení gymnaziální tortury rozhodla. Antropologie se táže, jaké to je žít v jiných kulturách a jaká je cesta k pochopení těchto cizích kulturních světů. Odpověď je jasná: Nekonečná. Důvod, proč jsem si vybrala ke studiu právě tento obor byl ještě jeden: doufala jsem ve skrytu duše, že mě nevezmou. Obor byl v obrovském převisu poptávky a otevíral se vždy po dvou třech letech. Jako ztroskotanec mohla bych se snáze vrátit TAM. Vzali. A dobře udělali! Ne snad pro obor, ale pro mě jistě. Na Karlově universitě na katedře kulturních studií se mi otevřel úplně nový svět! Byť filosofická fakulta byla permanentně, a možná i více nežli kterákoliv jiná, otravována marxisticko-leninskou ideologií, inspirativních osobností na ní i tak byla celá řada a pod pláštěm kritiky buržoazních teorií mohl člověk objevovat nová a nová území vědění...

Čím více jsem poznávala z antropologie, tím více mě začalo zajímat to, čím musí být podložen každý výzkum, každý sběr dat, každý pohyb v terénu... Tedy teoreticko-metodologický aparát, řečeno učeně. Michel Foucault tomu říkal „bedýnka s nářadím“. Věda vytváří takové bedýnky s nářadím permanentně a pokud přestane nějaká sada nástrojů vyhovovat, vymění ji za jinou... Tak se v dějinách vědění teorie a metody střídají, žádná není platná jednou pro vždy, ale každá je zajímavým dokladem lidského myšlení a dobového chápání a výkladu světa. A to mě baví nejvíce, myslet, jak lidé myslí – v čase i prostoru... A tak se z tuláka po mořích stal nomád, co vládí své bedýnce s nářadím od školy ke škole...

°Alice Maar

Bedýnka
s nářadím
Michaela
Vaculíková

Dnešní téma – Jak na prokrastinaci? Každý to zná. Diář se plní deadliny, venku začíná být opravdu pěkně a ta kniha z knihovny má tak zajímavou zápletku. Jak tedy zvládnout školu, abychom sez toho nezbláznili?

.....

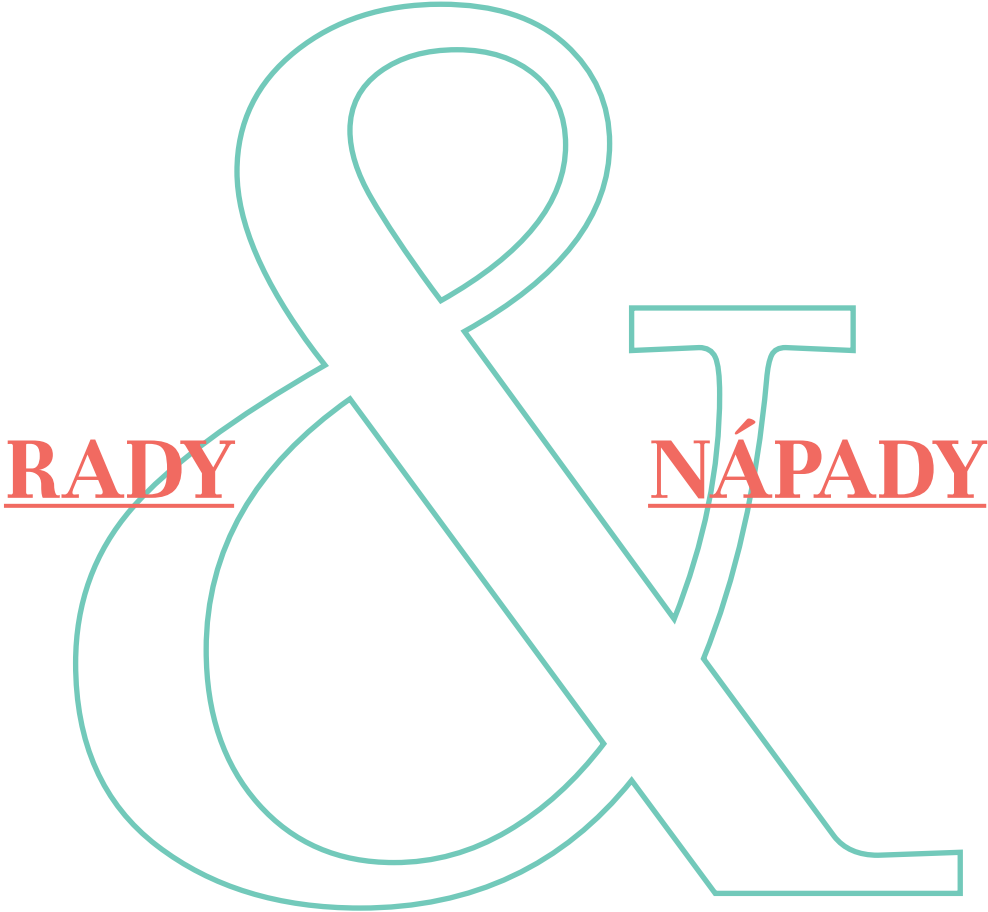
1. Nedělat věci na poslední chvíli.

Samozřejmě, může se stát, že na nějaký termín odevzdání zapomeneme. Jak tedy s tímto nešvarem bojovat? Nejlepší je si vést diář a nebo spoléhat na kalendář v mobilu. Měsíc před termínem navolit upomínku a alespoň o tématu přemýšlet. Tři týdny před odevzdáním si sestavit kostru, podle které budeme psát. Dva týdny před termínem se pustit do práce. Týden před termínem dokončit poslední úpravy a sehnat si nějakého hodného kamaráda nebo rodiče, který nám pomůže s korekturou. Samozřejmě, ne vždy to jde takhle hladce, ale menší problém je vyhradit si na takovou práci tři hodiny jeden den v týdnu, než tím zabít celé dva dny před posledním termínem. A stejně je to s učením.

.....

2. Jak se rychle naučit?

A zkoušeli jste si dát sešit pod polštář? Samozřejmě, tato rada je velmi otřepaný trik, který tak úplně nefunguje. Ale jedna věc z tohoto tvrzení je pravdivá. Slovo „sešit“. Je lepší mít věci na papíře, ručně opsané, než je číst z chladné obrazovky displeje. Můžeme si nadpisy a různá témata oddělit barvami, typem písma nebo třeba pravou a levou stranou. Papír umí držet všechno pohromadě a je na něj spoleh (pokud si ho nepolije, což by však i u mnoha obrazovek mohl být fatální problém). Také je dobré se při učení soustředit na každé slovo a nejlépe si

ho v hlavě spojovat s určitými příklady, které nás napadnou, nebo které si pamatujeme z hodin. Je lepší si látku přečíst jednou a pozorně, než do ní koukat pět hodin v kuse a snažit se si ji zapamatovat jako básničku. Učení je především pro nás, ne pro jeden konkrétní test.

.....

3. Nejhorší je prokrastinace prokrastinací

O co vůbec jde? Názorný příklad: mám strašnou chuť napsat povídku do literární soutěže, namalovat obraz novými akrylovými barvami, jít s kamarády do kina, jít na pivo se starým známým, zacvičit si v posilovně, ale nemůžu, protože mám hodně práce do školy. Jak většinou takový den skončí? Nedokončím nic. V lepším případě alespoň otevřu složku v počítači, kde mám dokumenty k danému předmětu. Nepovede se mi zhotovit povídku, obraz ani nic jiného, protože bych se měl učit. Ale učit se stejně nebudu! Škola by nám neměla vytvářet pocit toho, že se nesmíme věnovat svým zájmům nebo nemáme čas na své blízké. Pokud nám to dělá opravdový problém, můžeme si udělat vlastní rozvrh, jak naložit s časem po škole. Rozumně si rozvrhnout brigádu, školní práce + učení a volný čas. Volný čas je něco, čím by se nemělo plýtvat a pokud nás takové aktivity napadají čistě spontánně, nic se přeci nestane, když plán na dnešní den přesuneme na den druhý. Protože nedělat nic je daleko horší, než dělat něco.

°Dave Doomed

Test a zajímavosti

.....

I fobie jsou vtipné

Kouknete na hromadu knih na stole a napadne vás otázka: „Existuje strach z knih?“ Jako inteligentní jedinec otevřete Wiki a začnete hledat fobie a při tom narazíte na některé, nad kterými se prostě nejde nezasmát (a v průběhu čtení zapomenete na fobii z knih). Zkuste, jestli podle názvu poznáte o jaké fobie se jedná. A nepodvádět! Žádné rady tety Wiki ani strýčka Googla!

1. Co je bromidrosifobie?

- a. strach z bromu
- b. strach ze vlastního potu
- c. strach z prázdné láhve

Co je sinistrofobie?

- a. strach ze stínů
- b. strach z nakousnutých rohlíků
- c. strach z věcí, co se nachází po levé straně

Co je koumpounofobie?

- a. strach z počítačů
- b. strach z toho, že si vás nahrává technika
- c. strach z knoflíků

2. Co je anatidaefobie?

- a. strach z toho, že vás sleduje kachna
- b. strach z antibakteriálního gelu
- c. strach z řečtiny

Co je nomofobie?

- a. strach ze ztráty mobilního telefonu nebo signálu
- b. strach z toho, že potkáte něměho člověka
- c. strach z těhotenství

3. Co je pentherafobie?

- a. strach z pětipatrových domů
- b. strach z tchýně
- c. strach z brček

Co je cibofobie?

- a. strach z cigaret
- b. strach z toho, že budete špatně vypadat na selfičku
- c. strach z jídla

Co je zytofobie?

- a. strach z piva
- b. strach ze jména Zita
- c. strach z cytoplazmatické membrány

4. Co je alektrofobie?

- a. strach z pojídání ryb
- b. strach ze elektřiny
- c. strach ze slepic

5. Co je chrometofobie?

- a. strach z peněz
- b. strach z Google Chromu
- c. strach z raků

1.b, 2.c, 3.c, 4.a, 5.a, 6.b, 7.c, 8.a, 9.c, 10.a

Dejme si šlofíka aneb proč vlastně spíme

Spánek. Velice zajímavé slovo a o to zajímavější téma, které fascinovalo lidstvo téměř od počátku věků.

Spánku bylo věnováno mnoho knih, studií a experimentů. I naše doba se stále věnuje zkoumání spánku jako takového. Přesněji se věnuje hledání odpovědi na otázku, proč vlastně spíme.

Dokázali byste odpovědět na takovou otázku? Ihned se nabízí odpověď typu kvůli odpočinku. Proč bychom ale nemohli odpočívat u televize, zatímco koukáme na svůj oblíbený seriál? Nebo když si čteme či jen tak civíme do stropu? Měli bychom taktéž brát v úvahu, nakolik jsme ve spánku zranitelní. A to nejen my, ale i zvířata.

Proč tedy příroda vymyslela spánek, kvůli kterému se prakticky nacházíme ve stavu ohrožení, což protirečí našemu pudu sebezáchovy?

1. Spánek podporuje kreativitu. Když spíme, zdají se nám sny, což jsou obvykle obrazy či pocity, které náš mozek potřebuje zpracovat a k něčemu přiřadit. Takto kolikrát vznikají různé snové variace po kterých si člověk řekne: „Co to sakra bylo?!“, ale zároveň to v nás probudí kreativního ducha, což je pro nás velice podstatný argument.
2. Spánek pomáhá i při učení – máte problém si zapamatovat vnější kompozici díla? Žádný problém! Nahlas si ji přečtete, dejte si 20–30 minut šlofíka a voilá – máte všechny kompozice pečlivě uložené v mozku. To je taktéž

důvod, proč je dobré opakovat si poznámky před spaním. Obecně spánek posílí paměť jako takovou, takže neváhejte si na našich úžasných pohovkách dát čas od času šlofíka.

3. Stejně tak spánek pomáhá v boji proti nemocem – každý přece skoro pořád spí, když se doma válí s horečkou.
4. Ještě je ale důležité zmínit, nakolik spánek pomáhá řešit problémy citového charakteru. Vzpomínáte na chvílky, kdy se vám někdo na základní škole smál? Nebo když jste se strašně pohádali se svojí nejlepší kamarádkou či kamarádem? A nebo když jste prožili tíhu zlomeného srdce? Když na to vzpomínáte teď, už to přece není tak bolestné nebo hrozné, jako to bylo přímo v ten daný moment, kdy se to stalo. Nu což, poděkujme spánku za toto emocionální zklidňování.

Mohla bych toho o spánku napsat víc. Mohla bych napsat, abyste spali aspoň osm hodin denně, abyste před spánkem nepili alkohol nebo abyste neusínali s telefonem v ruce, ale... to se tak lehce řekne/napiše. Takže necháme spánek odborníkům. Pečujte o své zdraví, pečujte o svoji psychiku a nechte sny rozvíjet vaši kreativitu!

°An Ardes

Víte, že existuje porucha spánku, zvaná Fatální Familiární Insomnie (FFI). Ta vám nedovolí usnout, takže do tří let zemřete na nedostatek spánku.

Poradna

Jak stíhat všechnu povinnou četbu?

Hlavně v prvním semestru jsem řešila stejný problém. Sehnat a přečíst 600 stránkové knihy z období antiky za týden, zároveň ještě prokousávat sekundární literaturou ke zkouškám, se zdálo nemožné.

Vše se samo vyřešilo, když jsem si před začátkem druhého semestru poranila koleno. Strávila jsem několik týdnů doma v posteli, a můžu vám říct, že jsem za tu dobu stihla přečíst spoustu knížek. Krize opět nastala, když jsem se do školy vrátila a času na čtení začal být opět nedostatek. Chození do školy je největším nepřítelem povinné četby. Nebudu vám radit, abyste si zlomili nohu (případně si způsobili vážnější zranění)... ale u mě to fungovalo.

Jak stíhat školu, práci i osobní život?

Člověk prý dokáže vydržet bez spánku až jedenáct dní. To přece není nic těžkého, zvláště ve městě, kde kávu seženete na každém rohu (ve školním automatu dokonce za skvělou cenu 12,- Kč). Samozřejmě, nemusíte hned zkoušet jedenáct dní v kuse. Pro začátek stačí vynechat pár nocí několikrát do týdne, a můžete mít vzdělání, peníze i čas strávený s přáteli.

Jak zvládnout zkouškové období bez nervového zhroucení?

Tohle bohužel nemáme plně v rukou. Někteří lidé mají holt klid v duši od narození. A pak je tu skupina lidí (do které patřím), kteří se stresují při každé příležitosti. Pokud do ní také spadáte, můžete zkusit jógu, meditaci, aromaterapii, pít čaje na nervy, obklopovat se příjemnými věcmi a poslechnout si od maminky: „Nestresuj se, vždyť o nic nejde,“ klidně desetkrát denně, možná to zabere. A třeba taky ne. Ale to nevadí, trochu stresu přece nikdy nikoho nezabilo... že ne?

Jste v úzkých? Potřebujete nutně s něčím poradit? Svěřte se nám! Své problémy a dotazy pište na náš e-mail: povstalec2@gmail.com

°Tereza Blahová

Jaký byl váš největší trapas?

Jelikož jsem osoba bilingvní, měla jsem s touto drobností na základní škole problém – pletla se mi písmena (psala jsem ruské i [И] místo českého N), špatně jsem vyslovovala některá slova, kolikrát si slova i vymýšlela (což nechtěně dělám doposud), ale nejhorší bylo, že jsem neznala významy mnohých českých slov, což se nejvíc projevovalo na hodinách českého jazyka.

Jednou jsme dostali úkol vymyslet věty, ve kterých jsme měli použít vypsaná slova v učebnici. Cvičení bylo ústní a tak učitelka vyvolávala toho, kdo se přihlásil. Já se rozhodla zvednout ruku v moment, kdy jsme se měli dostat ke slovu ústa. Jak jsem doufala, učitelka mě vyvolala a já nadšeně řekla: „Ústa píše úkol.“ Třída ztichla, pak vybuchla smíchy i spolu s učitelkou. Ta mi pak vysvětlila, co že ta ústa vlastně jsou a proč nemůžou psát úkol. A jak mě vůbec napadlo, že ústa by mohla psát úkol? Důvod je zcela prostý – všechna slova byla napsána s velkým počátečním písmenem (asi proto, aby z toho děti byly zmatené). Do dneška si na ten den pamatuji, jako kdyby se stal včera, ale vždycky na něj vzpomínám s úsměvem na tváři.

°An Ardes

Dne 1. dubna 2019 se u nás ve škole konal workshop s Halinou Pawlowskou. Kromě toho je to ale také den, kdy má svátek Hugo – vnuk paní Pawlowské. Při této příležitosti jsem si vzpomněla na trapas, který se ani tak nestal mně, ale mé mamce. Už tomu bude pár let, a právě z důvodu workshopu tvůrčího psaní mě ta vzpomínka provází dodnes. Naši sousedé, kteří rádi pořádají společenské sešlosti, jsou přátelé Haliny Pawlowské. Při jedné takové sešlosti mi bylo ctí paní Pawlowskou poznat. Velkou radost měla i moje mamka. Večer plynul a atmosféra se uvolnila, všichni jsme seděli kolem stolu a povídali si. Paní Pawlowská vyprávěla o Hugovi, a moje mamka, sedící na druhé straně stolu, se chtěla zapojit do konverzace. Navázala s paní Pawlowskou oční kontakt a v domněnii, že Hugo není vnuk, ale pes, se zeptala: „A chodíte Huga venčit?“ Paní Pawlowská se tvářila překvapěně a s pobavením opáčila: „Hugo je můj vnuk, ne můj pes.“ To bylo naposledy, co si mamka s paní Pawlowskou povídala. A taky naposledy, co jsme byli na tuto sešlost pozváni.

°Kateřina Herodesová

umělecká příloha

*povídky
úvahy
poezie
obrazy*

Pohlcovači

Vykřikla jsem. Málem se mi zastavilo srdce. Nebyl to jeden z nich, ale Dominik, můj přítel. Myslela jsem, že je dávno mrtvý.

„Vstaň, honem. Mám venku auto, vypadneme z města,“ zašeptal.

Třásla jsem se. Pevně jsem stiskla Dominikovu ruku. Kdyby se tu neobjevil, a nezachránil mě, nejspíš bych se zbláznila strachy dřív, než mě nějaký Pohlcovač najde. Byli všude. Během dvou nocí Pohlcovači duši změnili město v hrobku.

Šli jsme chodbou několikapatrové budovy, která byla ještě dnes odpoledne mým pracovištěm. Většina světél nefungovala, pár jich blikalo, což mě oslepovalo ještě víc, než kdyby nefungovala vůbec. V některých místnostech, kolem kterých jsme se plížili, se ozývalo děsivé skřípání. Po celém těle se mi z toho dělala husí kůže.

Všichni, s kým jsem od začátku celého incidentu stihla mluvit, mi řekli, že Pohlcovači se promění v to nejneškodnější, co znáte. Pak s vykulenýma očima a děsivým úsměvem vysají vaši duši, přičemž vám ukáží ty největší hrůzy. A ti všichni už byli mrtví. Když jsem seděla hodiny schoulená pod tím kancelářským stolem, zatímco se po celé budově ozýval křik všech, kteří se pokusili dostat ven, přemýšlela jsem, jak hrozné věci mi ještě můžou ukázat.

„Tudy,“ zašeptal skoro neslyšně a táhl mě k výtahu.

Světlo v něm problikávalo, takže jsem zaváhala. Dominik se na mě távavě otočil. Jednou nohou už stál uvnitř.

„Jak víš, že to pojede?“ moje oči ucukli směrem k únikovému schodišti, kvůli kterému bychom museli přejít ještě druhou polovinu chodby, plné vyražených dveří, mrtvol a děsivých zvuků, jak Pohlcovači hledali další oběti.

Možná jsem také trochu sázela na stříbrný řetízek, který se mi houpal na krku. Údajně se báli stříbra. Sousedčina matka, která nemohla vstát z postele, prý přežila i přesto, že povraždili celou její rodinu. V ruce celou dobu svírala stříbrný křížek a plakala.

Jenže Dominik u sebe nic neměl. Na chvíli jsem sobecky zaváhala, zda chci riskovat svůj život s ním, jestli to s námi nespadne – i když to byly pomalu tři roky, co jsme strávili spolu.

Nakonec za mě rozhodlo děsivé praskání a hluk, rychle se blížící z druhého konce chodby. I s ním jsem doslova vletěla do výtahu a v panické hrůze několikrát třískla pěstí do všech tlačítek, hlavně, aby se dveře zavřely, a výtah se rozjel. Skřípání. Praskání. Děsivý skřek. Ale dveře byly skoro zavřené. Dovnitř prorazil škvírou odporný, černý pařát se třemi drápy. Vykřikla jsem, couvla, dveře výtahu začínaly povolovat.

„Pane bože!“ vydechl můj přítel.

„Ne, ne!“ zakřičela jsem, zatímco Dominik do něj vší silou kopal.

Ve světlé chvilce jsem si strhla z krku řetízek a hodila ho na onen pařát. S žalostným řevem Pohlcovač vytáhl drápy a polorozbitý výtah se konečně rozjel. Přitiskla jsem se ke svému příteli.

„Já už nemůžu, hrozně se bojím,“ šeptala jsem do jeho bundy.

Musel mě opravdu milovat, když pro mě přišel až sem. Vždycky jsem věděla, že se na něj můžu spolehnout. Jeho pevné objetí trvalo pro mě neskutečně krátkou chvíli. Výtah byl skoro dole, když několikrát cukl a světlo zhaslo. Pod posledním škubnutím jsme oba upadli na zem. Podle digitální tabulky s čísly pater, která jako jediná drobně osvětlovala vnitřek výtahu, jsme zůstali kus nad přízemím. Po paměti jsem s pláčem nahmatala Dominikovu ruku.

„Prosím, ať už to skončí!“

„Neboj, už jen chvilka,“ zašeptal a jeho obličej se celý roztáhl do nepřirozeně širokého úsměvu s vykulenýma očima. Moje srdce se skoro zastavilo hrůzou.

Dominik seděl ve svém autě, na okraji města. S plechovkou piva v ruce se loučil s přízraky a svou přítelkyní, kterou při útěku ani nehledal.

Michaela Sandra Veselá

Obyčejný příběh

Jana vyrostla v malém domku na předměstí, chodila do obyčejné školky, obyčejné základní školy a na průměrné gymnázium. Na vysoké škole studovala pedagogickou fakultu a stala se učitelkou dějepisu na tomtéž průměrném gymnáziu. Průměrnou učitelkou, která si stěžuje na svou práci a občas se hádá se svými žáky, ale dává jim většinou nadprůměrné známky, protože je nadprůměrně shovívavá. Na univerzitě potkala Jana. Jan měl podobnou životní cestu a s Janou si rozuměl – tak nějak průměrně – a tak se dali dohromady. Po škole se spolu sestěhovali a měli spolu tak akorát děti – dvě, a ty vychovávali obvyklým způsobem – jeden z nich je tak trochu rozmazloval a ten druhý se nad nimi snažil držet pevnou ruku. Jan s Janou se občas pohádali kvůli obvyklým věcem, třeba kvůli nepořádku, kvůli tomu, že Jan chodil často na pivo, kvůli tomu, že Jana často sekýrovala a Jan si myslel, že ho chce změnit, kvůli tomu, že Jan sliboval, že opraví věci, které neopravil, a dalo by se toho vyjmenovat více. Většinou se neudobřili, ale nechali to vyšumět. A když to vyšumělo, bylo vše zase v normálních kolejích. Jana často myslela na rozvod a Jan často myslel na sousedku, ale oba zůstali jen u myšlenek, protože představa velkých životních změn pro ně byla příliš děsivá. Takže i když to mezi nimi bylo napjaté, nikdo z nich nic neříkal a fungovali spolu nadále normálním způsobem. Když trochu zestárli, děti se jim odstěhovaly, aby chodily na vysokou školu (na pedagogickou fakultu), a později, když byli Jan i Jana v průměrném důchodovém věku, přestali pracovat. Jan trávil čas na zahrádce, na rybách a sledováním sportovních zápasů, Jana pečením, vařením, pletením, luštěním křížovek a sledováním Ulice. A takhle spolu žili, ne šťastně, ne nešťastně, ale tak nějak obyčejně, až do smrti.

°Tereza Blahová

V noci začalo neskutečně pršet

V noci začalo neskutečně pršet. Nečekaně. Vzbudilo mě to. Ležel jsem v posteli na levé straně, čelem ke zdi. Vzdychl jsem a těžkopádným způsobem jsem se otočil na pravou stranu. Byly dvě hodiny ráno. Vzdychl jsem po druhé a otočil se na záda. S očima dokořán jsem tupě zíral do stropu. V hlavě jsem si mezitím začal klást otázky: „Proč začalo pršet zrovna teď? To nemohlo pršet třeba odpoledne, kdy budu trávit svůj čas ve škole?“ Samozřejmě, kdo z nás si sám se sebou nepovídá, že ano? Přišla chvíle, kdy bylo potřeba si na otázky začít odpovídat: „Třeba začalo pršet, protože vítr k nám přivál dešťová oblaka.“

Po chvíli povídání si sám se sebou, jsem usoudil, že se zvednu z postele. Zvedl jsem se a namířil své kroky k oknu. Když jsem šel přes celý pokoj, začaly se mi opět hlavou prohánět otázky: „Proč tam vůbec jdu? Co tam uvidím? Vážně tam tak neskutečně prší?“ Přišel jsem k oknu a odhrnul závěsy. Mé oči spatřily kvanta kapek, která se plahočila dolů. Neskutečný koloběh, který nekončil.

Mezitím čas plynul a s ním také přšení. Já po celou tu dobu, stále civěl z okna a přemýšlel jsem, jestli to civění opravdu stojí za to. Rezignoval jsem na odpovídání svých předešlých otázek, ovšem má povaha a mysl mě nutila nadále přemýšlet nad situací a vytvářet další nové otázky. „Je ti to k něčemu? Však kolik je hodin, ráno vstáváš a teď tu trčíš u okna... Jdi už spát!“ V tu chvíli, po ulici přeběhla mezi zaparkovanými vozidly kočka. Její zbarvení jsem ve tmě neviděl, ale pamatuji si jedno – nesmírně mě to potěšilo, že to koukání z okna aspoň k něčemu bylo. Na mé kamenné a ospalé tváři lehce cukl koutek úsměvem. Zívám a tiše zašeptal: „Teď je ten čas...“

°Vladislav Smialek

Zvláštní

Rvu si vlasy
chtíčem
láskou
nenávistí.
Miluju očekávání
a nenávidím.
Zároveň.
Je to jako slzy po milování,

tak zvláštní.

Shower (I wonder if my words sound better in English)

I'm thinking about you
when water is whispering your name
and writing it on my body.

I'm doing it in the hot shower
want you so badly

You
want me so badly
in my imagination.

I'm drowning
in thoughts
in water
in You.

Rány

ráno
těla rozechvělá
ráno
svíčka dávno vyhořelá
ráno
kdy neprobouzet ses chtěla
ráno
nazí do půl těla
ráno
kdy jsem byl všechno, co jsi měla
rány
hojí se hůř, než bys chtěla

Na rohu třiadvacáté

Třeba mě uvidíš
jak snídám ty sladký, jahodový lívance
nebo jak stojím se sklenkou bílýho
tam
na rohu třiadvacáté
pozorujíc to ticho v nejrušnější části baru
s tím pohledem
po kterym chlapi šílí.

Na rohu třiadvacáté II.

Třeba tě uvidím
jak jdeš nenápadně kolem
tam
na rohu třiadvacáté
pozorujíc ten ruch v tichosti
koušeš se do rtu
a pak do svědomí.
S tím pohledem
o kterym víš,
že po něm ženský šílej.

Zápočet

Zadržuju vzlyky
V hlavě tiká odpočet
To zvládnou spíš kliky
Než pitomej zápočet

Obklopena beznadějí
Nic nebude v pohodě
Dyť to přece lehké není
Nejde dojít k dohodě (?)

Čokoládka nebo flaška
Obálka – však hodně tenká
Objeví se u vás taška
Doufám, že ne podprsenka

Slzavý scénář

Jsi důvod, proč nemůžu spát
Proč ráno ani nechci vstát
A do smíchu mi není

Nemám všechno, co jsem chtěla
Každý kousek tvého těla
Srdce sis nechal

Tys mi dal bolest a pláč
Já už nevím, co jsi zač
A co teď dělat mám

To jediné, co jsme měli
Byly noci, kdy jsme bděli
Spolu v jedné posteli

Chtěla bych jen rvát
Se smutkem se prát
Jen si lížu rány

Scénář psaný osudem
Dle nějž spolu nebudem
Život zrežíroval

Hudebník

Prsty souzní v harmonii
S mou pokožkou bledou
Rozeznívat moje struny
To jen ony svedou

Nakloníš se k mému krku
Přitiskneš své rty
Rozdýchá mne – svoji flétnu
Dokážeš jen ty

Z futrálu mne vybaluješ
Skládáš hudbu pompézní
Těla píseň vášně pění
Poslední tón odezní

.....
Přetrháváš moje struny
Každý další den
Postupně se proměňuješ
V symfonický sen

Okno ke spáse

Bušení okenic
Okraj parapetu
Větru kvílení
Touha po rozletu

Otevřené rány
V ošklivosti krása
Noční běsy křičí
„To je tvoje spása!“

Nádech, výdech
Srdce bušení
Poslední chvíle
Nemáš tušení

V peřinách našich
Vychladlý pot
Na zemi tělo
Zhašený knot

Verše poslední?

Venku se stmívá
Beru papír a tužku
Zachumlaná do peřin
Třesu se na svém lůžku

Skládám báseň o smutku
S duší na kost obnaženou
Zapomenu jak se cítit
Verše mi to připomenou

Hladím lahev od vína
Sklenku další nalévám
Přepočítám ovečky
Poté sladce omdlávám

Lahvička u nohou
Slza z oka kane
A vedle mé ruky
Prášky rozsypané

Na cáry

Když trásla jsem se zimou
Oblékl mě
Když byla jsem na dně
Vytáhl mě
Když vyprahlá jsem byla
Smočil jsi mé rty

V oblečení na cáry
Propadlá v temnotě
Popraskané rty a sucho v krku
Spravil jsi mě,
Abys mě mohl rozbít
Napnul jsi mě jako strunu,
Abys na ni mohl hrát
Dokud se nepřetrhla

Noční tramvaj

Otupěle vidím světla
planout podél silnice
a můj mozek sotva vnímá
jaká je teď stanice.

Žaludek na vodě
v hlavě mi hučí
dlouho jsem nejedla
útroby skučí.

Ve vagonu lidských zombie
nad ránem se ocitám
a když na mě jeden šáhne
vcukuletu procitám.

Zaculí se, pošle pusu
odvrátím se s odporem
půlka chlapů civí na mě
mávám tu snad praporem?

Konečně jsem dojela
do stanice cílové
uběhnu si těch pár metrů
a jsem tady, domove.

To byl zase první máj

Byla temná noc – první máj –
večerní máj – byl chlastu čas.
Kámoščin zval ku pití hlas,
kde zaváněl spálený páj.

O lásce šeptaj hlasy všech;
žár sálá z oněch hříšných těl,
svou lásku Karlík Lůce pěl
a z Lůci vyšel tichý vzdech.

Tam z peřin hladkých v loži stinném
si zvučel temně tajný mol;
on objímal ji kol a kol
již touha mizí v srdci vinném.

Než se svět kolem
úplně rozsype a
ztratí svůj půvabný tvar.
Než rozsypu se já
a ztratím se
v moři či uprostřed skal.
Zmizíme společně
já i svět
než otevřeš oči
než rozvíje se květ
než ztratíš hlavu a
nalezneš cizí. Je tma
a já i svět pomalu mizí.

Divoženka

Jak moc jsi nevinná?
Jak moc si taková připadáš?
Jako kopretina v poli jediná
či jak cihlová zeď se červenáš?

Schovávám se za okvětními lístky,
odrážím se v kapičkách rosy,
domovem jsou mi mladé břízky
a došel bys ke mně jediné bosý
ranní mokrou trávou,
při prvních slunečných paprscích,
kdy slova, věty ještě plavou
na řece spánku – nebesích,
kdy celá zem a příroda se probouzí.
Avšak, co když je to jen domněnka?
Volnost k něžnosti, lásce popouzí...
Přeci jen jsem. Jsem divoženka.

Kudy chodím, tudy prahnu

Kudy chodím, tudy prahnu,
má láska k tobě? V nenávratnu.
A co víc? Uletěla,
jako malá, žlutohnědá včela,

co láskou květy zásobí,
nemajíc slabost pro osoby,
tak jako já.

Kudy chodím, tam rostou květy,
to z lásky k tobě píši tyto věty.
A co víc? Nechybíš mi,
jen mi stále pleteš smysly,
co hlavu květy zásobí,
nemám slabost pro jiné osoby.
Jen pro tebe.

S námi přišla potopa

Pomíjivost. Plyne čas,
vzal mi tebe,
též vzal si i nás.
Pomíjivost. Přišel zas.
Vše odnese voda,
voda spláchne nás.

Potopa poslední,
naše však prvá
proč mi voda
srdce vedví trhá?
Proč se mi mlží
a zatmívá před očima,
proč mi čas nehojí,
ale rány rozrývá?
Proč se mi ve spánku
denně připomíná,
že potopa vzala vše, co
minulost jímá?

Pomíjivost. Voda se valí,
bere si vše,
co jsme si zanechali.
Pomíjivost. A všechno je pryč.
Nemám nic,
ani slova, která bych Ti chtěla říct.

Je to v nás

S každým dneškem,
s každým zítřkem,
nalézám nové radosti.
S každým dnem
se směji více,
úsmev je vždy předností.

A se všemi novinkami,
co mi dnešky připraví,
pozdravím se, poděkuji
za naplnění silami,

za nové zkoušky, nové vztahy,
za nové oči... které však znám,
za stále nové protiklady,
s kterými si pohrávám,

za novou mízu a za odvahu,
s jakou proti proudu plavu,
a jsem svá a přirozená,
mladá, láskychtivá žena,

jež touží tak moc po životě,
hledá každou malou díru v plotě,
skulinky a dveře do neznáma,
poznat to, co zatím nepoznala,

setkat se a splynout...
Alespoň na krátký čas.
Neříkat jen: „Je to ve mně,“
nýbrž: „Je to v nás.“

Vlažná rána

Když vlažná jsou rána
a odpolední čaj chladne,
když vroucí je noc,
po které vláha spadne.

Když myslíš na mě
a do myšlenek schováváš,
když jsi sám se mnou
máš mě – celou celičkou mě máš.

Máš mě,
držíš a nepouštíš,
pořád a stále
se v mých dlaních rozpouštíš.

Díváš se na mě,
po těle mi mrazí...
Počkat – jak vlastně stalo se,
že jsme tu nazí?

Epitaf

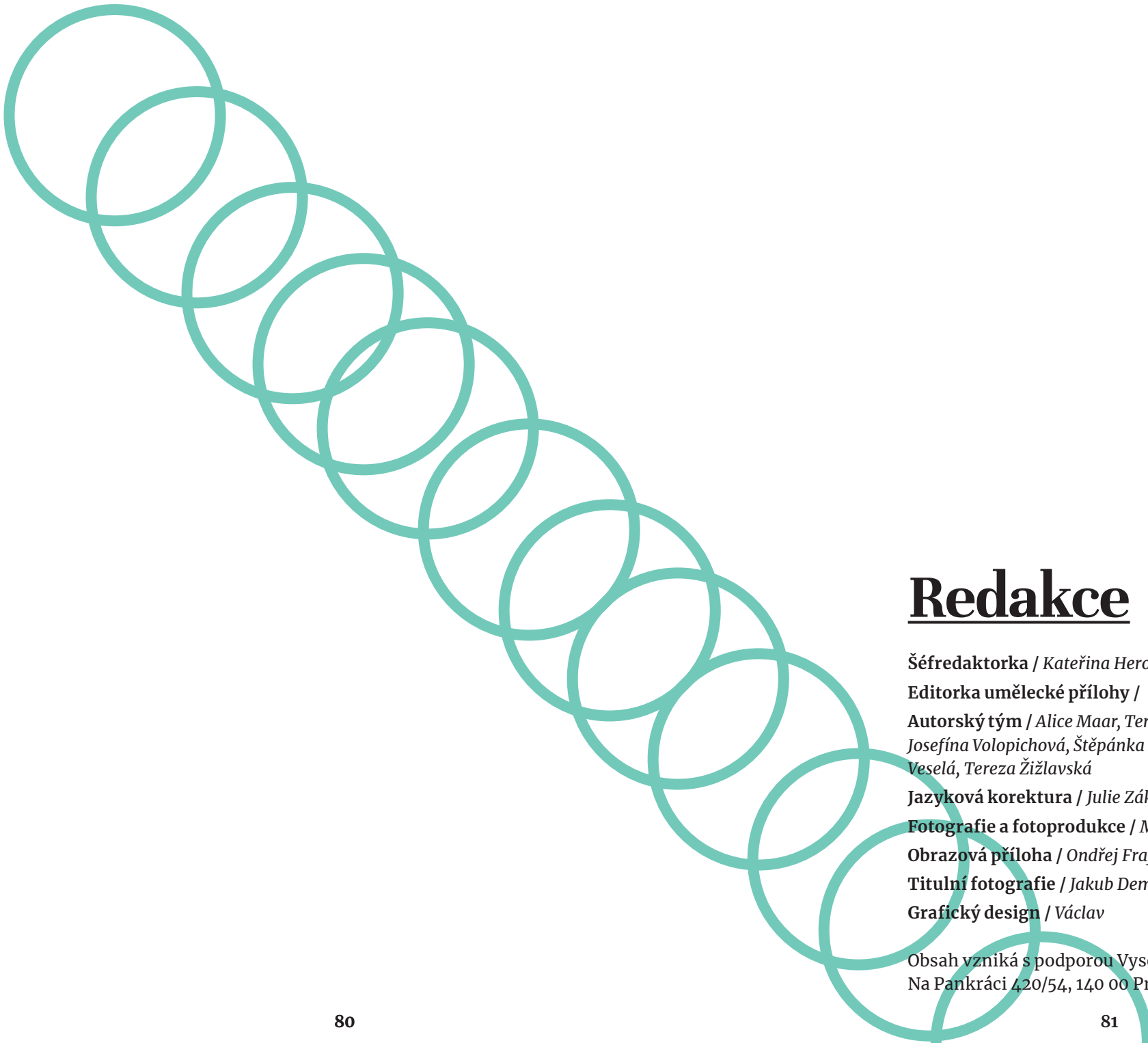
Dny přetékal,
po okraj plné
a co více.

I tisíc let bylo by
mi na život málo,
prožít tak dnů těch
statisíce.

Příliš

Příliš hlučná samota,
příliš plná prázdnota,
příliš blízký vesmír,
příliš můžeš, i když nesmíš,
příliš světla ve tmě,
příliš lidí ve mně
příliš zmatku v řádu,
příliš spoután při volném pádu,
příliš stár byls v mládí,
příliš chválíš to, co ti vadí,
příliš myslíš, nevíš nic.
A to je vše, co chci ti říct!

Redakce

Šéfredaktorka / Kateřina Herodesová

Editorka umělecké přílohy / Tereza Chladová

Autorský tým / Alice Maar, Tereza Blahová, An Ardes, Tereza Vodvářková, Josefína Volopichová, Štěpánka Luhanová, Dave Doomed, Michaela Sandra Veselá, Tereza Žižlavská

Jazyková korektura / Julie Zákostelecká, MGA. Daniel Kubec a kolektiv

Fotografie a fotoprodukce / Mikoláš Pajer, Pavel Prymerau a kolektiv

Obrazová příloha / Ondřej Frajer

Titulní fotografie / Jakub Demartini

Grafický design / Václav

Obsah vzniká s podporou Vysoké školy kreativní komunikace,
Na Pankráci 420/54, 140 00 Praha 4 – Nusle.

*„Kdo víno má a nepije, kdo hrozny má a nejí je,
kdo ženu má a nelíbá, kdo zábavě se vyhýbá, na
toho vemte bič a hůl, to není člověk, to je vůl.“*

Jan Werich